HOTĂRÂRE Nr. 899 din 22 august 2002

privind organizarea învăţământului postuniversitar de specialitate medical, medico-dentar şi farmaceutic uman

Text în vigoare începând cu data de 4 februarie 2008
REALIZATOR: COMPANIA DE INFORMATICĂ NEAMŢ

Text actualizat prin produsul informatic legislativ LEX EXPERT în baza actelor normative modificatoare, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la 1 februarie 2008:
- Hotărârea Guvernului nr. 970/2004, cu modificările ulterioare;
- Hotărârea Guvernului nr. 2300/2004;
- Ordonanţa Guvernului nr. 12/2008.

NOTĂ:
Nu sunt incluse în textul actualizat modificările efectuate prin art. I pct. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 2300/2004. Reproducem mai jos aceste prevederi.
"2. În tot cuprinsul hotărârii, următoarele sintagme se înlocuiesc după cum urmează:
a) <<învăţământ postuniversitar medical şi farmaceutic uman>> cu <<învăţământ postuniversitar de specialitate medical, medico-dentar şi farmaceutic uman>>;
b) <<educaţie medicală continuă>> cu <<educaţie continuă în domeniul medical, medico-dentar şi farmaceutic uman>>;
c) <<stomatologie>> cu <<medicină dentară>>;
d) <<medicii stomatologi>> cu <<medicii dentişti>>;
e) <<specialităţi medico-farmaceutice>> cu <<specialităţi medicale, medico-dentare şi farmaceutice>>;
f) <<domeniul/profilul medical şi farmaceutic uman>> cu <<domeniul/profilul medical, medico-dentar şi farmaceutic uman>>;
g) <<medici şi farmacişti>> cu <<medici, medici dentişti şi farmacişti>>;
h) <<Ministerul Sănătăţii şi Familiei>> cu <<Ministerul Sănătăţii>>;
i) <<Nomenclatorul specialităţilor medicale şi farmaceutice, competente şi supraspecializări pentru reţeaua de asistenţă medicală>> cu <<Nomenclatorul specialităţilor medicale, medico-dentare şi farmaceutice pentru reţeaua de asistenţă medicală>>."

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituţia României şi ale art. 69, 79, 135 şi 136 din Legea învăţământului nr. 84/1995, republicată, cu modificările şi completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

ART. 1

Învăţământul postuniversitar medical şi farmaceutic uman asigură specializarea şi perfecţionarea personalului cu studii superioare în domeniu.

ART. 2

(1) Formele de învăţământ postuniversitar de specialitate medical, medico-dentar şi farmaceutic uman sunt:

a) rezidenţiatul;

b) specializarea pentru dobândirea unei alte specialităţi;

c) educaţia continuă în domeniul medical, medico-dentar şi farmaceutic uman;

d) cursurile postuniversitare de perfecţionare şi alte forme prevăzute de lege.

(2) Educaţia continuă în domeniul medical, medico-dentar şi farmaceutic uman cuprinde totalitatea activităţilor de pregătire teoretică şi/sau practică destinate medicilor, medicilor dentişti şi, respectiv, farmaciştilor, în vederea dobândirii/îmbunătăţirii nivelului de cunoştinţe, abilităţi şi aptitudini necesare creşterii calităţii asistenţei medicale şi nivelului de performanţă în domeniul respectiv. Aceasta cuprinde:

a) programele pentru obţinerea atestatelor de studii complementare;

b) alte forme de perfecţionare prevăzute de lege.

ART. 3

Învăţământul postuniversitar medical şi farmaceutic uman este coordonat de către Ministerul Educaţiei şi Cercetării, împreună cu Ministerul Sănătăţii şi Familiei, în condiţiile legii, pe baza cerinţelor de perfecţionare determinate de strategiile programelor naţionale de sănătate.

ART. 4

(1) Învăţământul postuniversitar medical şi farmaceutic uman se desfăşoară în instituţii de învăţământ superior cu profil medico-farmaceutic uman acreditate, în unităţi sanitare acreditate şi în alte instituţii prevăzute de lege.

(2) Unităţile sanitare sunt acreditate în acest scop de către Ministerul Educaţiei şi Cercetării, la propunerea Ministerului Sănătăţii şi Familiei, pe baza criteriilor de competenţă profesională şi a nivelului de dotare tehnico-materială. Procedura şi criteriile de acreditare a unităţilor sanitare în care se desfăşoară rezidenţiatul se stabilesc prin ordin comun al ministrului sănătăţii şi familiei şi al ministrului educaţiei şi cercetării, la propunerea instituţiilor de învăţământ superior medical.

(3) Învăţământul postuniversitar medical şi farmaceutic uman se desfăşoară conform programelor de învăţământ elaborate de instituţiile de învăţământ superior cu profil medico-farmaceutic uman acreditate, cu avizele Ministerului Educaţiei şi Cercetării şi Ministerului Sănătăţii şi Familiei.

ART. 5

(1) Rezidenţiatul este forma de învăţământ postuniversitar specifică în medicină, stomatologie şi farmacie, prin care se asigură pregătirea ce permite obţinerea specializării medicale şi farmaceutice, cu o durată cuprinsă între 3 şi 7 ani, în funcţie de specialitate.

(2) Medicii, medicii stomatologi şi farmaciştii care sunt admişi în rezidenţiat şi desfăşoară activităţile specifice acestei forme de pregătire sunt numiţi rezidenţi.

(2^1) Formarea prin rezidenţiat implică participarea rezidentului la toate activităţile specifice domeniului de specializare, inclusiv în gărzi, desfăşurate în clinicile universitare sau în unităţile sanitare acreditate unde rezidentul îşi efectuează pregătirea, pe întreaga durată a săptămânii de lucru şi, respectiv, a anilor de pregătire în rezidenţiat.

(2^2) Rezidenţiatul se poate întrerupe, la cerere, pentru motive întemeiate stabilite în metodologia de aplicare a prezentei hotărâri. După reluarea pregătirii prin rezidenţiat, prezentarea la examenul de specialist se va face după efectuarea integrală a duratei de pregătire prevăzute de Nomenclatorul specialităţilor medicale, medico-dentare şi farmaceutice pentru reţeaua de asistenţă medicală.

(3) Conţinutul şi durata rezidenţiatului se propun de către instituţiile de învăţământ superior cu profil medico-farmaceutic uman acreditate, în acord cu Directivele sectoriale ale Uniunii Europene, şi se aprobă prin ordin comun al ministrului educaţiei şi cercetării şi al ministrului sănătăţii şi familiei.

(4) În vederea stabilirii numărului de locuri instituţiile de învăţământ superior cu profil medico-farmaceutic uman acreditate vor comunica în prealabil Ministerului Sănătăţii şi Familiei şi Ministerului Educaţiei şi Cercetării, cu minimum un an înainte de data începerii fiecărui an de pregătire în rezidenţiat, numărul de rezidenţi care pot fi pregătiţi în instituţia respectivă, pe fiecare specialitate, pentru anul de rezidenţiat respectiv.

(5) Numărul de locuri pentru pregătirea în rezidenţiat este stabilit în fiecare an de rezidenţiat, pe baza propunerilor formulate de Ministerul Sănătăţii şi Familiei, cu consultarea ministerelor cu reţele sanitare proprii, prin ordin comun al ministrului educaţiei şi cercetării şi al ministrului sănătăţii şi familiei. Numărul de locuri din teritoriu se stabileşte pe baza numărului de posturi din teritoriu, ţinându-se seama de numărul specialiştilor existent în reţeaua de asistenţă medicală de specialitate, dinamica acestuia, evoluţia demografică, mobilitatea globală şi regională şi de strategia de dezvoltare a sistemului de sănătate.

(6) Rezidentul participă efectiv la activităţile şi responsabilităţile clinicilor, secţiilor, laboratoarelor, cabinetelor de specialitate, de medicină de familie, cabinetelor medico-dentare şi farmaciilor în care efectuează pregătirea, sub îndrumarea şi supravegherea directă a coordonatorilor săi din instituţiile şi

unităţile sanitare acreditate conform art. 4. Pe durata pregătirii în specialitate rezidenţii sunt salarizaţi conform legii.

ART. 6

(1) Admiterea la rezidenţiat se face prin concurs naţional organizat în ultimul trimestru al fiecărui an de către Ministerul Sănătăţii şi Familiei, pe baza metodologiei de concurs aprobate prin ordin al ministrului sănătăţii şi familiei.

(2) Condiţiile de înscriere la concursul naţional pentru rezidenţiat sunt:

- candidatul are diplomă de licenţă în profil medico-farmaceutic uman sau o diplomă echivalentă cu aceasta;
- candidatul este apt din punct de vedere medical (fizic şi neuropsihic) pentru exercitarea activităţii în grupa de specialitate pentru care candidează.

(3) Rezultatele concursului naţional pentru rezidenţiat sunt confirmate prin ordin al ministrului sănătăţii şi familiei.

ART. 7

(1) Ministerul Sănătăţii şi Familiei şi Ministerul Educaţiei şi Cercetării înfiinţează o comisie comună de organizare a concursului pentru rezidenţiat, sub autoritatea şi responsabilitatea Ministerului Sănătăţii şi Familiei, abilitată să asigure organizarea concursului.

(2) Comisia comună de organizare a concursului pentru rezidenţiat este formată din reprezentanţi ai Ministerului Sănătăţii şi Familiei şi reprezentanţi ai Ministerului Educaţiei şi Cercetării.

(3) Componenţa şi numărul membrilor comisiei comune se aprobă anual prin ordin comun al ministrului educaţiei şi cercetării şi al ministrului sănătăţii şi familiei.

ART. 8

(1) Admiterea în rezidenţiat a personalului didactic încadrat pe funcţii de preparator la disciplinele clinice şi preclinice cu sau fără corespondent în Nomenclatorul specialităţilor medicale şi farmaceutice, competenţe şi supraspecializări pentru reţeaua de asistenţă medicală se face în situaţia îndeplinirii condiţiilor de admitere la grupa sau subgrupa de specialităţi respectivă.

(2) Doctoranzii cu frecvenţă pot fi admişi în rezidenţiat numai dacă îndeplinesc condiţiile prevăzute la alin. (1).

ART. 9

Pregătirea în rezidenţiat se organizează în două etape:

a) etapa I, de pregătire teoretică, ce are loc numai în clinici universitare, fiind normată ca activitate de învăţământ;

b) etapa a II-a, de pregătire practică, ce are loc atât în clinici universitare, cât şi în unităţi sanitare şi farmaceutice de stat sau particulare acreditate.

ART. 10

(1) Candidaţii admişi la concursul naţional de rezidenţiat sunt repartizaţi de către Ministerul Sănătăţii şi Familiei, pe baza propriilor opţiuni, în ordinea descrescătoare a punctajului obţinut la concurs, pentru efectuarea stagiilor de pregătire în centre universitare sau în unităţi sanitare acreditate, în conformitate cu art. 4, în funcţie de propunerile instituţiilor de învăţământ superior de stat cu profil medico-farmaceutic uman acreditate şi de capacităţile de pregătire ale unităţilor sanitare.

(2) Schimbarea specialităţii în care a fost admis rezidentul este posibilă printr-un nou concurs de rezidenţiat. În cazuri justificate schimbarea se poate face numai prin ordin al ministrului sănătăţii şi familiei, dacă solicitantul îndeplineşte condiţiile minime la specializarea cerută.

(3) Lista candidaţilor repartizaţi în universităţi, pe specialităţi, se comunică Ministerului Educaţiei şi Cercetării de către Ministerul Sănătăţii şi Familiei la finalizarea concursului.

ART. 11

(1) Numărul de rezidenţi pentru normarea activităţii de predare este de cel puţin 5 pe specializare. În mod excepţional, el poate coborî sub această cifră la propunerea senatului universităţii şi cu aprobarea Ministerului Educaţiei şi Cercetării.

(2) Finanţarea activităţii de pregătire teoretică a rezidenţilor admişi pe numărul de locuri stabilit potrivit art. 5 alin. (4), organizată de instituţiile de învăţământ superior de stat cu profil medico-farmaceutic uman, se face din sume alocate de la bugetul Ministerului Educaţiei şi Cercetării, pe bază de contract, în condiţiile prevăzute la art. 171 din Legea nr. 84/1995, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

(3) Activitatea de predare aferentă învăţământului de rezidenţiat se cuprinde distinct în statele de funcţiuni ale catedrelor.

(4) Instituţiile de învăţământ superior de stat cu profil medico-farmaceutic uman acreditate, care derulează programe de pregătire prin rezidenţiat, au obligaţia să organizeze un departament specializat sau o structură care să răspundă de organizarea şi calitatea activităţilor didactice pentru aceste programe.

ART. 12 *** *Abrogat*

ART. 13 *** *Abrogat*

ART. 14

(1) Pregătirea prin rezidenţiat se poate face şi cu taxă, atât de către cetăţenii români, cât şi de către cetăţenii străini, în afara locurilor care se susţin de la bugetul de stat, stabilite conform art. 5 alin. (4).

(2) Numărul locurilor cu taxă se stabileşte anual, pe specialităţi, la propunerea senatelor universitare, şi se aprobă prin ordin comun al ministrului sănătăţii şi familiei şi al ministrului educaţiei şi cercetării.

ART. 15

Masteratul şi doctoratul se desfăşoară conform legii.

*ART. 16 *** Abrogat*

ART. 17

(1) Atestatul de studii complementare reprezintă:

a) formele de pregătire postuniversitară în domenii tehnice, diagnostice sau terapeutice;

b) formele de pregătire postuniversitară suplimentare, aprofundate în domenii conexe specialităţii de bază.

(2) Formele de pregătire postuniversitară prevăzute la alin. (1) lit. b) se efectuează numai de către medicii specialişti sau medicii primari.

(3) Atestatele de studii complementare aferente fiecărei specialităţi medicale, medico-dentare şi, respectiv, farmaceutice se stabilesc prin ordin al ministrului sănătăţii, cu avizul organizaţiilor profesionale de profil.

(4) Durata şi conţinutul programelor de pregătire pentru obţinerea de atestate de studii complementare se aprobă de către Ministerul Sănătăţii la propunerea instituţiilor de învăţământ superior cu profil medical, medico-dentar şi farmaceutic uman acreditate.

ART. 18

(1) Programele de pregătire în vederea dobândirii atestatelor de studii complementare se organizează de către Ministerul Sănătăţii prin instituţiile de învăţământ superior de stat cu profil medical, medico-dentar şi farmaceutic uman acreditate.

(2) Ministerul Sănătăţii organizează examenele de evaluare a pregătirii dobândite în cadrul programelor prevăzute la alin. (1) şi eliberează atestatele.

ART. 19

Atestatele de studii complementare dobândite în străinătate pot fi recunoscute de Ministerul Sănătăţii.

ART. 20

*(1) *** Abrogat*

(2) Educaţia continuă în domeniul medical, medico-dentar şi farmaceutic uman, cu excepţia studiilor complementare care duc la dobândirea unui atestat, este organizată de către Colegiul Medicilor din România, Colegiul Medicilor Dentişti din România, Colegiul Farmaciştilor din România, în colaborare cu instituţiile de învăţământ superior acreditate, cu Academia de Ştiinţe Medicale şi cu Ministerul Sănătăţii.

(3) Programele naţionale de educaţie medicală continuă sunt avizate de Ministerul Sănătăţii şi Familiei.

ART. 21

(1) Învăţământul superior universitar şi postuniversitar medico-farmaceutic uman se desfăşoară în spitale, institute, centre de diagnostic şi tratament, în secţii cu paturi, în laboratoare şi în cabinete. Clinicile universitare sunt secţii clinice de spital în care sunt organizate catedre sau discipline universitare.

(2) Învăţământul farmaceutic se desfăşoară în clinici, laboratoare, farmacii publice sau de spital şi în unităţi de cercetare şi/sau producţie de medicamente, agreate de instituţiile de învăţământ superior.

(3) Unităţile clinice universitare se înfiinţează, la propunerea instituţiei de învăţământ superior, prin ordin comun al ministrului educaţiei şi cercetării şi al ministrului sănătăţii şi familiei. Într-o unitate clinică universitară activitatea de învăţământ este susţinută de o singură instituţie de învăţământ superior sau, după caz, de o singură facultate cu profil medico-farmaceutic uman.

(4) Desfiinţarea unei unităţi clinice universitare se poate face numai prin ordin comun al ministrului sănătăţii şi familiei şi al ministrului educaţiei şi cercetării, la propunerea instituţiei de învăţământ superior.

(5) Într-o unitate clinică universitară întreaga activitate de învăţământ, asistenţă medicală şi cercetare ştiinţifică este condusă de şeful clinicii.

(6) Poziţia de şef de clinică se ocupă de cadrele didactice universitare cu cel mai înalt grad universitar, pe baza hotărârii senatului universităţii. Şeful de clinică poate fi numit şef de secţie/şef de laborator, la propunerea senatului universităţii, prin ordin al ministrului sănătăţii şi familiei.

ART. 22

Medicii şi farmaciştii cu funcţie didactică din unităţile clinice universitare, salariaţi ai instituţiei de învăţământ superior cu profil medico-farmaceutic uman, pot primi din partea unităţii sanitare în care îşi desfăşoară activitatea integrată clinic o indemnizaţie de activitate clinică reprezentând cel puţin echivalentul unei jumătăţi de normă corespunzătoare gradului profesional în care sunt confirmaţi prin ordin al ministrului sănătăţii şi familiei, pentru activitatea de asistenţă medicală, respectiv farmaceutică, cu excepţia rezidenţilor.

ART. 23

Instituţiile de învăţământ superior cu profil medico-farmaceutic uman vor dimensiona formaţiile de studiu astfel încât numărul de studenţi şi rezidenţi care activează concomitent într-o unitate clinică universitară să fie corelat cu capacitatea de acordare a asistenţei medicale.

ART. 24

(1) Spaţiile din spitale vor fi folosite pentru învăţământ universitar şi postuniversitar acreditat de stat, fără plată. Instituţiile de învăţământ superior particular care au specializări cu profil medico-farmaceutic uman pot încheia contracte de închiriere, cu aprobarea ministrului sănătăţii şi familiei, conform legislaţiei în vigoare.

(2) Dotările din spitale, indiferent de proveniență, sunt folosite fără plată și pentru procesul de învățământ de stat acreditat, cu profil medico-farmaceutic uman.

ART. 25

(1) Cursurile postuniversitare de perfecționare sunt organizate de instituțiile de învățământ superior cu profil medico-farmaceutic uman acreditate, cu consultarea Ministerului Sănătății și Familiei, a Colegiului Medicilor din România, respectiv a Colegiului Farmaciștilor din România.

(2) Pregătirea, durata și conținutul programelor se stabilesc de către instituțiile de învățământ superior cu profil medico-farmaceutic uman acreditate, în cadrul unui program național coordonat de Ministerul Sănătății și Familiei, cu avizul Colegiului Medicilor din România, respectiv al Colegiului Farmaciștilor din România.

ART. 26

(1) Taxele de instruire pentru formele de pregătire profesională rezidențiat cu taxă, specializarea pentru dobândirea unei alte specialități, atestate de studii complementare, cursuri postuniversitare, educație continuă în domeniul medical, medico-dentar sau farmaceutic uman sunt suportate de către beneficiari sau angajatorii acestora.

(2) Taxele de instruire prevăzute la alin. (1) se constituie ca venituri proprii extrabugetare, se propun și se aprobă de către instituțiile organizatoare.

(3) Coordonarea activității de pregătire postuniversitară se face de către Centrul Național de Perfecționare Postuniversitară a Medicilor, Farmaciștilor, Altui Personal cu Studii Superioare și Asistenților Medicali, înființat prin Hotărârea Guvernului nr. 537/2002 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 22/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății și Familiei și pentru înființarea Centrului Național de Perfecționare Postuniversitară a Medicilor, Farmaciștilor, Altui Personal cu Studii Superioare și Asistenților Medicali.

ART. 27

În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri Ministerul Educației și Cercetării și Ministerul Sănătății și Familiei vor elabora și vor aproba prin ordin comun metodologia de aplicare a prezentei hotărâri.

ART. 28

Prevederile prezentei hotărâri se aplică tuturor unităților medico-sanitare cu activitate structurată de învățământ universitar și postuniversitar medical și farmaceutic uman.

NOTĂ:

Reproducem mai jos prevederile art. II și III din Hotărârea Guvernului nr. 2300/2004:

"ART. II

Certificatele de competenţe şi certificatele de supraspecializare eliberate în baza reglementărilor anterioare datei intrării în vigoare a prezentei hotărâri conferă aceleaşi drepturi ca şi atestatele de studii complementare, fiind echivalente. Certificatele de competenţe şi certificatele de supraspecializare pot fi înlocuite cu atestate de studii complementare, la cerere, începând cu data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

ART. III

Prezenta hotărâre transpune integral prevederile art. 24 şi ale anexei I la Directiva Consiliului 93/16/EEC din 5 aprilie 1993 privind facilitarea liberei circulaţii a medicilor şi recunoaşterea reciprocă a diplomelor, certificatelor şi a altor titluri de medic, cu modificările şi completările ulterioare, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităţilor Europene (JOCE) nr. L 165 din 7 iulie 1993, p. 1."

DIRECTIVA 93/16/CEE din 5 aprilie 1993
privind facilitarea liberei circulaţii a medicilor şi recunoaşterea reciprocă a diplomelor, certificatelor şi a altor titluri oficiale de calificare

EMITENT: Consiliul
PRIMA PUBLICARE: Jurnalul Oficial nr. L 165/1993, p. 1 - 24
Descriptor CELEX: 31993L0016
Descriptor natural: Directivă 16 1993
Descriptor serial: Directivă 93 16

Numai legislaţia Comunităţilor Europene tipărită în ediţia pe hârtie a Jurnalului Oficial al Uniunii Europene este considerată autentică.

CONSILIUL COMUNITĂŢILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunităţii Economice Europene, în special articolul 49, articolul 57 alineatele (1) şi (2) prima şi a treia teză şi articolul 66,

având în vedere propunerea Comisiei,

în cooperare cu Parlamentul European*1),

având în vedere avizul Comitetului Economic şi Social*2),

întrucât Directiva 75/362/CEE a Consiliului din 16 iunie 1975 privind recunoaşterea reciprocă a diplomelor, certificatelor şi altor titluri oficiale de calificare în medicină, inclusiv măsurile destinate să faciliteze exercitarea efectivă a dreptului de stabilire şi a libertăţii de a presta servicii*3) şi Directiva 75/363/CEE

a Consiliului din 16 iunie 1975 privind coordonarea actelor cu putere de lege şi actelor administrative privind activităţile medicilor*4) au fost în mod frecvent şi substanţial modificate; întrucât, în consecinţă, din motive de logică şi claritate, este necesară consolidarea directivelor menţionate anterior; întrucât, în plus, este oportun ca, la gruparea într-un singur text a directivelor menţionate, să se includă şi Directiva 86/457/CEE a Consiliului din 15 septembrie 1986 privind formarea profesională specifică în medicina generală*5);

întrucât, în temeiul tratatului, de la sfârşitul perioadei de tranziţie este interzis orice tratament discriminatoriu pe baza cetăţeniei în ceea ce priveşte stabilirea şi prestarea de servicii; întrucât principiul unui astfel de tratament pe motiv de cetăţenie se aplică în special eliberării oricărei autorizaţii necesare pentru a avea acces la profesia de medic, precum şi înscrierii sau afilierii la organizaţii sau organisme profesionale;

întrucât pare indicat, cu toate acestea, să se prevadă anumite dispoziţii pentru a facilita exercitarea efectivă a dreptului de stabilire şi a libertăţii de a presta servicii de către medici;

întrucât, în temeiul tratatului, statele membre au obligaţia de a nu acorda nici un fel de ajutor care ar putea să denatureze condiţiile de stabilire;

întrucât articolul 57 alineatul (1) din tratat prevede adoptarea de directive privind recunoaşterea reciprocă a diplomelor, certificatelor şi a altor titluri oficiale de calificare; întrucât scopul prezentei directive este recunoaşterea diplomelor, certificatelor şi a altor titluri oficiale de calificare, care să permită accesul şi exercitarea profesiei de medic şi recunoaşterea diplomelor, certificatelor şi a altor titluri oficiale de calificare ca medic specialist;

întrucât, în ceea ce priveşte formarea profesională a medicilor specialişti, este necesară recunoaşterea reciprocă a calificărilor, în cazul în care acestea, fără a reprezenta o condiţie pentru accesul la activităţile de medic specialist, constituie cu toate acestea o condiţie pentru utilizarea titlului oficial de calificare ca specialist;

întrucât modificările din legislaţia statelor membre au făcut necesare anumite modificări tehnice pentru a ţine seama, în special, de modificări în titlurile diplomelor, certificatelor şi altor titluri oficiale de calificare ale acestor profesii sau în desemnarea anumitor specializări medicale, precum şi în introducerea unor noi specializări medicale sau în abandonul unor specializări anterioare în unele state membre;

întrucât este necesar să se prevadă dispoziţii cu privire la drepturile dobândite în legătură cu diplomele, certificatele şi alte titluri oficiale de calificare în medicină, eliberate de statele membre şi de aprobare a formării profesionale începute înainte de aplicarea prezentei directive;

întrucât, în ceea ce priveşte utilizarea titlurilor oficiale de calificare, deoarece o directivă privind recunoaşterea reciprocă a diplomelor nu implică în mod necesar

echivalarea materială a formărilor profesionale menţionate de aceste diplome, utilizarea acestor titluri oficiale de calificare ar trebui autorizată numai în limba statului membru de origine sau de provenienţă;

întrucât, pentru a facilita aplicarea prezentei directive de către administraţiile naţionale, statele membre pot prevedea ca beneficiarii care îndeplinesc condiţiile de formare profesională impuse de aceasta să prezinte, pe lângă certificatele oficiale de formare profesională, un certificat de la autorităţile competente din ţara sa de origine sau de provenienţă, care să ateste că aceste certificate oficiale sunt cele vizate de prezenta directivă;

întrucât prezenta directivă nu modifică actele cu putere de lege şi actele administrative ale statelor membre, care interzic societăţilor exercitarea activităţii de medic sau le impun anumite condiţii;

întrucât, în cazul prestării de servicii, cerinţa referitoare la înscrierea sau afilierea la organizaţii sau organisme profesionale, care are legătură cu caracterul stabil şi permanent al activităţii exercitate în ţara gazdă, ar constitui în mod cert un obstacol pentru prestator, dat fiind caracterul temporar al activităţii sale; întrucât, prin urmare, această cerinţă trebuie eliminată; întrucât, cu toate acestea, în această eventualitate, trebuie asigurat controlul disciplinei profesionale care ţine de competenţa acestor organizaţii sau organisme profesionale; întrucât, în acest scop şi sub rezerva aplicării articolului 62 din tratat, este necesar să se prevadă posibilitatea de a impune beneficiarului obligaţia de a notifica prestarea de servicii autorităţii competente din statul membru gazdă;

întrucât, în ceea ce priveşte cerinţele de moralitate şi bună reputaţie, trebuie făcută o distincţie între condiţiile care trebuie îndeplinite, pe de o parte, pentru accesul la profesie şi, pe de altă parte, pentru exercitarea acesteia;

întrucât, în vederea recunoaşterii reciproce a diplomelor, certificatelor şi a altor titluri oficiale de calificare ca medic specialist şi pentru a-i pune pe picior de egalitate în cadrul Comunităţii pe toţi membrii acestei profesii, care sunt resortisanţi ai statelor membre, este necesară o anumită coordonare a condiţiilor de formare profesională ca medic specialist; întrucât este oportun să se prevadă anumite criterii minime în acest sens, cu privire atât la dreptul de formare profesională specializată, cât şi la durata minimă, modul de predare şi locul în care se desfăşoară aceasta, precum şi la controlul la care este supusă; întrucât aceste criterii privesc numai specializările comune mai multor state membre;

întrucât coordonarea condiţiilor de exercitare, prevăzută în prezenta directivă, nu exclude cu toate acestea o coordonare ulterioară;

întrucât, în general, se recunoaşte în prezent necesitatea unei formări profesionale specifice pentru medicii generalişti pentru a le da posibilitatea să îşi îmbunătăţească activitatea; întrucât această activitate, care depinde într-o mare măsură de cunoaşterea personală a medicului cu privire la mediul pacienţilor săi,

constă, pe lângă aplicarea unui tratament adecvat, în consilierea cu privire la prevenirea bolilor şi protecţia sănătăţii generale a pacienţilor;

întrucât necesitatea unei formări profesionale specifice în medicina generală a apărut mai ales ca un rezultat al dezvoltării ştiinţelor medicale, care a mărit din ce în ce mai mult distanţa dintre cercetarea medicală şi predare, pe de-o parte, şi practica medicinii generale, pe de altă parte, astfel încât aspecte importante ale medicinii generale nu mai pot fi predate într-un mod satisfăcător în cadrul formării profesionale medicale tradiţionale de bază din statele membre;

întrucât, pe lângă avantajul pacienţilor, se recunoaşte, de asemenea, că o mai bună adaptare a medicului generalist la funcţia sa specifică va contribui la îmbunătăţirea serviciilor medicale, în special printr-o abordare mai selectivă în ceea ce priveşte consultarea medicilor specialişti, precum şi folosirea laboratoarelor şi a altor instituţii şi echipamente specializate;

întrucât formarea profesională îmbunătăţită în medicina generală va repune în valoare statutul de medic generalist;

întrucât, cu toate acestea, deşi pare ireversibilă, această situaţie a evoluat diferit în diferite state membre; întrucât este de dorit să se asigure că tendinţele diferite converg în stadii succesive, fără a se impune un anumit ritm, în vederea formării profesionale corespunzătoare a fiecărui medic generalist, cu scopul de a îndeplini cerinţele specifice exercitării medicinii generale;

întrucât, pentru a asigura introducerea progresivă a acestei reforme, este necesar ca în prima fază să se instituie în fiecare stat membru o formare profesională specifică în medicina generală, care să îndeplinească cerinţe minime de calitate şi cantitate şi care să suplimenteze formarea profesională minimă de bază pe care medicii generalişti trebuie să o primească în temeiul prezentei directive; întrucât este lipsit de importanţă dacă această formare profesională face parte din formarea medicală de bază, în sensul dreptului intern, sau are loc separat; întrucât, într-o a doua fază, este necesar să se prevadă că exercitarea activităţilor de medic în calitate de medic generalist în cadrul unui regim de securitate socială trebuie condiţionată de formarea profesională specifică în medicina generală; întrucât, ulterior, trebuie prezentate noi propuneri de completare a reformei;

întrucât prezenta directivă nu aduce atingere competenţei statelor membre în organizarea regimurilor lor naţionale de securitate socială şi în alegerea activităţilor care trebuie exercitate în cadrul acestor regimuri;

întrucât, în conformitate cu prezenta directivă, coordonarea condiţiilor minime de eliberare a diplomelor, certificatelor şi a altor titluri oficiale de calificare care să ateste încheierea formării profesionale specifice în medicina generală face posibilă recunoaşterea reciprocă a acestor diplome, certificate şi alte titluri oficiale de calificare de către statele membre;

întrucât, în temeiul prezentei directive, un stat membru gazdă nu are dreptul de a impune medicilor titulari ai unor diplome obţinute într-un alt stat membru şi recunoscute conform prezentei directive o formare profesională suplimentară pentru a-şi exercita activitatea de medic în cadrul regimului său de securitate socială, chiar şi în cazul în care se impune o astfel de formare profesională pentru titularii diplomelor de medic obţinute pe propriul teritoriu; întrucât efectul prezentei directive se va menţine în ceea ce priveşte practicarea medicinii generale în cadrul regimurilor de securitate socială până la 1 ianuarie 1995, dată de la care prezenta directivă obligă toate statele membre să condiţioneze practicarea medicinii generale în contextul regimurilor lor de securitate socială de o formare profesională specifică în medicina generală; întrucât medicii generalişti care şi-au început activitatea înainte de această dată în temeiul prezentei directive trebuie să aibă dreptul dobândit de a practica medicina generală în cadrul regimului de securitate socială al statului membru gazdă, chiar dacă nu şi-au încheiat formarea profesională specifică în medicina generală;

întrucât coordonarea prevăzută de prezenta directivă se referă la formarea profesională a medicilor; întrucât, în ceea ce priveşte această formare, majoritatea statelor membre nu fac în prezent distincţia între medicii care îşi exercită activitatea ca salariaţi şi cei care desfăşoară activităţi independente; întrucât regulile privind moralitatea şi buna reputaţie, disciplina profesională sau utilizarea titlului oficial de calificare sunt sau pot fi aplicabile, în funcţie de fiecare stat membru în parte, atât persoanelor salariate, cât şi celor care desfăşoară activităţi independente; întrucât activităţile medicilor sunt condiţionate în toate statele membre de posesia unei diplome, a unui certificat sau a altui titlu oficial de calificare; întrucât aceste activităţi sunt exercitate atât de către salariaţi, cât şi de către lucrătorii independenţi sau de către aceleaşi persoane în ambele calităţi în cursul carierei lor profesionale; întrucât, pentru a favoriza pe deplin libera circulaţie a membrilor acestei profesii în cadrul Comunităţii, apare, în consecinţă, necesitatea de a extinde aplicarea prezentei directive la medicii salariaţi;

întrucât prezenta directivă nu trebuie să aducă atingere obligaţiilor statelor membre cu privire la termenele de transpunere prevăzute în anexa III, partea B,

---

*1) JO C 125, 18.5.1992, p. 170 şi JO C 72, 15.3.1993.

*2) JO C 98, 24.4.1992, p. 6.

*3) JO L 167, 30.6.1975, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 90/658/CEE (JO L 353, 17.12.1990, p. 73).

*4) JO L 167, 30.6.1975, p. 14. Directivă modificată ultima dată de Directiva 90/658/CEE (JO L 353, 17.12.1990, p. 73).

*5) JO L 267, 19.9.1986, p. 26.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I
DOMENIUL DE APLICARE

ART. 1
Prezenta directivă se aplică activităţilor de medic exercitate cu titlu independent sau salariat de către resortisanţi ai statelor membre.

TITLUL II
RECUNOAŞTEREA RECIPROCĂ A DIPLOMELOR, CERTIFICATELOR ŞI ALTOR TITLURI OFICIALE DE CALIFICARE ÎN MEDICINĂ

CAPITOLUL I
DIPLOME, CERTIFICATE ŞI ALTE TITLURI OFICIALE DE CALIFICARE ÎN MEDICINĂ

ART. 2
Fiecare stat membru recunoaşte diplomele, certificatele şi alte titluri oficiale de calificare eliberate resortisanţilor statelor membre de către celelalte state membre în conformitate cu articolul 23 şi enumerate la articolul 3 din prezenta directivă, acordându-le acestora, în ceea ce priveşte accesul şi exercitarea activităţilor de medic, acelaşi efect pe teritoriul lor ca şi cel al diplomelor, certificatelor şi celorlalte titluri oficiale de calificare eliberate de statul membru respectiv.
ART. 3
Diplomele, certificatele şi alte titluri oficiale de calificare menţionate la articolul 2 sunt următoarele:
(a) în Belgia:
"diplôme legal de docteur en médecine, chirurgie et accouchements/Wettelijk diploma van doctor in de genees-, heel- en verlokskunde" (diploma legală de doctor în medicină, chirurgie şi obstetrică), eliberată de facultăţile universitare de medicină, de comisia centrală sau de comisiile de examen de stat din universităţi;
(b) în Danemarca:
"bevis for bestaet laegevidenskabelig embedeseksamen" (diplomă legală de medic), eliberată de facultatea de medicină din cadrul unei universităţi şi "dokumentation for gennemfort praktisk uddanelse", (certificat de stagiatură emis de autorităţile competente din cadrul serviciilor de sănătate);
(c) în Germania:
1. "Zeugnis über die ärztliche Staatsprüfung" (certificatul examenului de stat în medicină), eliberat de autorităţile competente, "Zeugnis über die Vorbereitungszeit

als Medizinalassistent" (certificat care atestă încheierea perioadei de pregătire ca asistent medical), în măsura în care legislaţia germană prevede încă o astfel de perioadă pentru completarea formării profesionale medicale;

2. "Zeugnis über die ärztliche Staatsprüfung" (certificatul examenului de stat în medicină), eliberat de autorităţile competente după data de 30 iunie 1988 şi atestare care certifică practicarea medicinii pe durata unui stagiu ("Arzt im Praktikum");

(d) în Grecia:

"Ptukio Iatrikes" (licenţă în medicină), eliberată de:

- facultatea de medicină din cadrul unei universităţi sau

- facultatea de ştiinţe ale sănătăţii, departamentul de medicină al unei universităţi;

(e) în Spania:

"Titulo de Licenciado en Medicina y Cirurgia" (titlu de licenţiat în medicină şi chirurgie), eliberată de ministerul educaţiei şi ştiinţei sau de rectorul unei universităţi;

(f) în Franţa:

1. "diplôme d'Etat de docteur en médecine" (diplomă de stat de doctor în medicină), eliberată de facultăţile de medicină sau de facultăţile de medicină şi farmacie din cadrul universităţilor sau de universităţi;

2. "diplôme d'université de docteur en médicine" (diplomă universitară de doctor în medicină), în măsura în care diploma atestă încheierea aceluiaşi ciclu de formare profesională ca şi cel prevăzut pentru obţinerea diplomei de stat de doctor în medicină;

(g) în Irlanda:

"primary qualification" (certificat care atestă cunoştinţele de bază), eliberat în Irlanda după promovarea unui examen de calificare ţinut în faţa unei comisii de examinare competente şi un certificat privind experienţa dobândită, eliberat de aceeaşi comisie, care autorizează înregistrarea ca "fully registered medical practitioner" (medic generalist);

(h) în Italia:

"diploma di laureat in medicina e chirurgia" (diplomă de licenţiat în medicină şi chirurgie), eliberată de universitate şi însoţită de o "diploma di abilitazione all'esercizio della medicina e chirurgia" (diplomă care conferă dreptul de a practica medicina şi chirurgia), eliberată de comisia de examen de stat;

(i) în Luxemburg:

"diplôme d'Etat de docteur en médecine, chirurgie et accouchements" (diplomă de stat de doctor în medicină, chirurgie şi obstetrică), eliberată de comisia de examen de stat şi vizată de ministrul educaţiei naţionale şi "certificat de stage" (certificat de stagiatură), vizat de ministrul sănătăţii publice;

(j) în Ţările de Jos:

"universitair getuigschrift van arts" (certificat universitar de medic);

(k) în Portugalia:

"Carta de curso de licenciatura em medicina" (diplomă care atestă definitivarea studiilor medicale), eliberată de o universitate şi "Diploma comprovativo da conclusao do internato general" (diplomă care atestă încheierea stagiaturii ca medic generalist), eliberată de autorităţile competente ale ministerului sănătăţii;

(l) în Regatul Unit:

"primary qualification" (certificat care atestă cunoştinţele de bază), eliberat în Regatul Unit după promovarea unui examen de calificare ţinut în faţa unei comisii de examinare competente şi un certificat privind experienţa dobândită, eliberat de aceeaşi comisie, care autorizează înregistrarea ca "fully registered medical practitioner" (medic generalist).

CAPITOLUL II
DIPLOME, CERTIFICATE ŞI ALTE TITLURI OFICIALE DE CALIFICARE CA MEDIC SPECIALIST, COMUNE TUTUROR STATELOR MEMBRE

ART. 4

Fiecare stat membru recunoaşte diplomele, certificatele şi alte titluri oficiale de calificare ca medic specialist eliberate resortisanţilor statelor membre de celelalte state membre în conformitate cu articolele 24, 25, 26 şi 29 şi enumerate la articolul 5, conferindu-le acelaşi efect pe teritoriul lor ca şi cel al diplomelor, certificatelor şi celorlalte titluri oficiale de calificare eliberate de statul membru respectiv.

ART. 5

(1) Diplomele, certificatele şi alte titluri oficiale de calificare menţionate la articolul 4 sunt cele care, fiind eliberate de autorităţile sau organismele competente indicate la alineatul (2), corespund, pentru formarea profesională specializată în cauză, denumirilor în vigoare în diferite state membre, enumerate la alineatul (3).

(2) Diplomele, certificatele şi alte titluri oficiale de calificare eliberate de autorităţile sau organismele competente la care se face referire la alineatul (1) sunt următoarele:

în Belgia:

"titre d'agrégation en qualité de médecin spécialiste/erkenningstitel van geneersheer specialis" (titlu de medic specialist), eliberată de ministrul sănătăţii publice;

în Danemarca:

"bevis for tilladelse til at betegne sig som speciallaege" (certificat care conferă titlul de medic specialist), eliberat de autorităţile competente ale serviciilor de sănătate;

în Germania:

"Fachärztliche Anerkennung" (certificat de specializare medicală), eliberat de "Landersärztekammer" (Camerele medicilor din landul respectiv);

în Grecia:

"Titlos Iatrikes Eidikotetas" (titlu de specializare medicală), eliberat de "Nomarkies" (prefecturi);

în Spania:

"Titulo de Especialista" (titlu de specialist), eliberat de ministerul educaţiei şi ştiinţei;

în Franţa:

- "certificat d'études spéciales de médecine" (certificat de studii de specialitate în medicină), eliberat de facultatea de medicină, de facultăţile mixte de medicină şi farmacie din cadrul universităţilor sau de universităţi;

- atestarea de medic specialist calificat, eliberată de Consiliul Ordinului medicilor;

- "certificat d'études spéciales de médecine" (certificat de studii de specialitate în medicină), eliberat de facultatea de medicină sau facultăţile mixte de medicină şi farmacie din cadrul universităţilor sau atestarea echivalentă acestor certificate, eliberată prin hotărâre a ministrului educaţiei naţionale;

- "diplome d'études spécialisées de médecine délivré par les universités" diploma de studii specializate în medicină eliberată de universitate;

în Irlanda:

"Certificate of specialist doctor" (diplomă de medic specialist), eliberată de autoritatea competentă abilitată în acest sens de ministrul sănătăţii publice;

în Italia:

"diploma di medico specialista" (diplomă de medic specialist), eliberată de rectorul unei universităţi;

în Luxemburg:

"certificat de médecin spécialiste" (certificat de medic specialist), eliberat de ministrul sănătăţii publice, cu avizul colegiului medicilor;

în Ţările de Jos:

- "Getuigschrift van erkenning en inschrijving in het Specialistenregister" (certificat de admitere şi înregistrare în Registrul specialiştilor), eliberat de Specialisten-Registratiecommissie (SRC)" (comisia de înregistrare a specialiştilor);

- "Getuigschrift van erkenning en inschrijving in het Register von Sociaal-Geneeskundigen" (certificat de admitere şi înregistrare eliberat de "Sociaal-Geneeskundigen Registratie-Commissie (SGRC)" (comisia de înregistrare a medicilor de medicina muncii);

în Portugalia:

"Grau de Assistente" (diplomă de asistent), eliberată de autorităţile competente ale ministerului sănătăţii sau "Titulo de Especialista" (titlu de specialist), eliberată de ordinul medicilor;

în Regatul Unit:

"Certificate of completion of specialist training" (certificat de formare profesională specializată), eliberat de autoritatea competentă abilitată în acest sens.

(3) Denumirile în vigoare în statele membre, care corespund formărilor profesionale specializate în cauză sunt următoarele:

- anestezie şi terapie intensivă:

Belgia: anesthésiologie/anesthesiologie

Danemarca: anaesteasiologi

Germania: Anästhesiologie

Grecia: anaisuesiologia

Spania: anestesiologia y reanimacion

Franţa: anesthésiologie-réanimation chirurgicale

Irlanda: anaesthetics

Italia: anestesia e rianimazione

Luxemburg: anesthésie-réanimation

Ţările de Jos: anesthesiologie

Portugalia: anestesiologia

Regatul Unit: anaesthetics;

- chirurgie generală:

Belgia: chirurgie/heelkunde

Danemarca: kirurgi eller kirurgiske sygdomme

Germania: Chirurgie

Grecia: keirourlike

Spania: cirurgia general y del aparato digestivo

Franţa: chirurgie générale

Irlanda: general surgery

Italia: chirurgia generale

Luxemburg: chirurgie générale

Ţările de Jos: Heelkunde

Portugalia: cirurgia general

Regatul Unit: general surgery;

- neurochirurgie:

Belgia: neurochirurgie/neurochirurgie

Danemarca: neurokirurgi eller kirurgiske nervesygdomme

Germania: Neurochirurgie

Grecia: nerokeirourgike

Spania: neurocirurgia

Franţa: neurochirurgie
Irlanda: neurological surgery
Italia: neurochirurgia
Luxemburg: neurochirurgie
Ţările de Jos: neurochirurgie
Portugalia: neurocirurgia
Regatul Unit: neurological surgery;
- obstetrică-ginecologie:
Belgia: gynécologie-obstetrique/gynecologie-verlokskunde
Danemarca: gynaekologi og obstetrik eller kvindesygdomme og fodselshjaeelp
Germania: Frauenheilkunde und Geburtshilfe
Grecia: maieutike-gunaikolgia
Spania: obstetricia y ginecologia
Franţa: gynécologie-obstetrique
Irlanda: obstetrics and gynaecology
Italia: ostetricia e ginecologia
Luxemburg: gynécologie-obstetrique
Ţările de Jos: verlokskunde en gynecologie
Portugalia: ginecologia e obstetricia
Regatul Unit: obstetrics and gynaecology;
- medicină internă:
Belgia: médicine interne/inwendige geneeskunde
Danemarca: intern medicin eller medicinske sygdomme
Germania: Innere Medizin
Grecia: pauologia
Spania: medicina interna
Franţa: médicine interne
Irlanda: general (internal) medicine
Italia: medicina interna
Luxemburg: maladies internes
Ţările de Jos: inwendige geneeskunde
Portugalia: medicina interna
Regatul Unit: general medicine;
- oftalmologie:
Belgia: ophtalmologie/oftalmologie
Danemarca: oftalmologi eller oojensygdomme
Germania: Augenheilkunde
Grecia: ophualmologia
Spania: oftalmologia
Franţa: ophtalmologie

Irlanda: ophtalmology
Italia: oculistica
Luxemburg: ophtalmologie
Ţările de Jos: oogheelkunde
Portugalia: oftalmologia
Regatul Unit: ophtalmology;
- otorinolaringologie:
Belgia: oto-rhino-laryngologie/otorynolaringologie
Danemarca: oto-rhino-laryngologi eller ore-naese-halssygdomme
Germania: Hals-Nasen-Ohreinheilkunde
Grecia: otorinolaruggologia
Spania: otorrinolaringologia
Franţa: oto-rhino-laryngologie
Irlanda: otolaryngology
Italia: otorinolaringolatria
Luxemburg: oto-rhino-laryngologie
Ţările de Jos: keel-, neus-en oorheelkunde
Portugalia: otorrinolaringologia
Regatul Unit: otolaryngology;
- pediatrie:
Belgia: pédiatrie/kindergeneeskunde
Danemarca: paediatri eller bornesygdomme
Germania: Kinderheilkunde
Grecia: paidiatrike
Spania: pediatria sus areas especificas
Franţa: pediatrie
Irlanda: paediatrics
Italia: pediatria
Luxemburg: pédiatrie
Ţările de Jos: kindergeneeskunde
Portugalia: pediatria
Regatul Unit: paediatrics;
- pneumologie:
Belgia: pneumologie/pneumologie
Danemarca: medicinske lungesydomme
Germania: Lungen- und Bronchialheilkunde
Grecia: phumatiologia-pneuumonologia
Spania: neumologia
Franţa: pneumologie
Irlanda: respiratory medicine

Italia: tisiologia e mallatie dell'apparato respiratorio
Luxemburg: pneumo-phtisiologie
Ţările de Jos: longziekten en tuberculose
Portugalia: pneumologia
Regatul Unit: respiratory medicine;
- urologie:
Belgia: urologie/urologie
Danemarca: urologi eller urinvejenes kirurgiske sygdomme
Germania: Urologie
Grecia: ourologia
Spania: urologia
Franţa: chirurgie urologique
Irlanda: urology
Italia: urologia
Luxemburg: urologie
Ţările de Jos: urologie
Portugalia: urologia
Regatul Unit: urology;
- ortopedie:
Belgia: orthopedie/orthopedie
Danemarca: ortopaedisk kirurgi
Germania: Orthopädie
Grecia: oruopedike
Spania: traumatologia y cirugia ortopedica
Franţa: chirurgie orthopedique et traumatologie
Irlanda: orthopaedic surgery
Italia: ortopedia e traumatologia
Luxemburg: orthopedie
Ţările de Jos: orthopedie
Portugalia: ortopedia
Regatul Unit: orthopaedic surgery;
- anatomie patologică:
Belgia: anatomie pathologique/pathologische anatomie
Danemarca: patologisk anatomi og histologi eller vaevsundersogelse
Germania: Pathologie
Grecia: pauologike anatomike
Spania: anatomia patologica
Franţa: anatomie et cytologie pathologique
Irlanda: morbid anatomy and histopathology
Italia: anatomia patologica

Luxemburg: anatomie pathologique
Ţările de Jos: pathologische anatomie
Portugalia: anatomia patologica
Regatul Unit: morbid anatomy and histopathology;
- neurologie:
Belgia: neurologie/neurologie
Danemarca: neuromedicin eller medicinske nervesygdomme
Germania: Neurologie
Grecia: neurologia
Spania: neurologia
Franţa: neurologie
Irlanda: neurology
Italia: neurologia
Luxemburg: neurologie
Ţările de Jos: neurologie
Portugalia: neurologia
Regatul Unit: neurology;
- psihiatrie:
Belgia: psychiatrie/psychiatrie
Danemarca: psykiatri
Germania: Psychiatrie
Grecia: psukiatrike
Spania: psiquiatria
Franţa: psychiatrie
Irlanda: psychiatry
Italia: psychiatrie
Luxemburg: psychiatrie
Ţările de Jos: psychiatrie
Portugalia: psiquiatria
Regatul Unit: psychiatry.

CAPITOLUL III
DIPLOME, CERTIFICATE ŞI ALTE TITLURI OFICIALE DE CALIFICARE DE MEDIC SPECIALIST, CARACTERISTICE PENTRU DOUĂ SAU MAI MULTE STATE MEMBRE

ART. 6

Fiecare stat membru în care există acte cu putere de lege sau acte administrative în acest domeniu recunoaşte diplomele, certificatele şi alte titluri oficiale de calificare ca medic specialist, eliberate resortisanţilor statelor membre de celelalte

state membre în conformitate cu articolele 24, 25, 27 şi 29 şi enumerate la articolul 7, conferind astfel unor asemenea calificări acelaşi efect pe teritoriul lor ca şi cel al diplomelor, certificatelor şi celorlalte titluri oficiale de calificare eliberate de statul membru respectiv.

ART. 7

(1) Diplomele, certificatele şi alte titluri oficiale de calificare menţionate la articolul 6 sunt cele care, fiind eliberate de autorităţile sau organismele competente indicate la articolul 5 alineatul (2), corespund, pentru formarea profesională specializată în cauză, denumirilor menţionate, în ceea ce priveşte statele membre în care acestea există, la alineatul (2) din prezentul articol.

(2) Denumirile în vigoare în statele membre, care corespund formărilor profesionale specializate în cauză sunt următoarele:

- medicină de laborator:
Belgia: biologie clinique/klinische biologie
Spania: analisis clinicos
Franţa: biologie medicale
Italia: patologia diagnostica di laboratorio
Portugalia: patologia clinica;
- hematologie:
Danemarca: klinisk blodtypeserologi
Franţa: hematologie
Luxemburg: hematologie
Portugalia: hematologia clinica;
- microbiologie:
Danemarca: klinisk mikrobiologi
Germania: Mikrobiologie und Infektionsepidemiologie
Grecia: mikrobiologia
Spania: microbiologia y parasitologia
Irlanda: microbiology
Italia: microbiologia
Luxemburg: microbiologie
Ţările de Jos: medische microbiologie
Regatul Unit: microbiology;
- biochimie:
Danemarca: klinisk kemi
Spania: bioquimica clinica
Irlanda: chemical pathology
Luxemburg: chimie biologique
Ţările de Jos: klinisce chemie
Regatul Unit: chemical pathology;

- imunologie:
Spania: inmunologia
Irlanda: clinical immunology
Regatul Unit: immunology;
- chirurgie plastică - microchirurgie reconstructivă:
Belgia: chirurgie plastique/plastische heelkunde
Danemarca: plastikkirurgi
Grecia: plastike keirourgike
Spania: cirurgia plastica y reparadora
Franţa: chirurgie plastique, reconstructrice et esthétique
Irlanda: plastic surgery
Italia: chirurgia plastica
Luxemburg: chirurgie plastique
Ţările de Jos: plastische chirurgie
Portugalia: cirurgia plastica e reconstructiva
Regatul Unit: plastic surgery;
- chirurgie toracică:
Belgia: chirurgie thoracique/heelkunde op de thorax
Danemarca: thoraxkirurgi eller brysthulens kirurgiske sygdomme
Grecia: keirourgike uorakos
Spania: cirurgia toracica
Franţa: chirurgie thoracique et cardio-vasculaire
Irlanda: thoracic surgery
Italia: chirurgia toracica
Luxemburg: chirurgie thoracique
Ţările de Jos: cardio-pulmonale chirurgie
Portugalia: cirurgia cardio-toracica
Regatul Unit: thoracic surgery;
- chirurgie pediatrică:
Grecia: keirourgike paidon
Spania: cirurgia pediatrica
Franţa: chirurgie infantile
Irlanda: paediatric surgery
Luxemburg: chirurgie pediatrique
Portugalia: cirurgia pediatrica
Regatul Unit: paediatric surgery;
- chirurgie vasculară:
Belgia: chirurgie des vaisseaux/bloedvatenheelkunde
Spania: angiologia y cirurgia vascular
Franţa: chirurgie vasculaire

Italia: chirurgia vascolare
Luxemburg: chirurgie cardio-vasculaire
Portugalia: cirurgia vascular;
- cardiologie:
Belgia: cardiologie/cardiologie
Danemarca: cardiologi eller hjerte-og-kreslobssygdomme
Grecia: kardiologia
Spania: cardiologia
Franţa: pathologie cardio-vasculaire
Irlanda: cardiology
Italia: cardiologia
Luxemburg: cardiologie et angiologie
Ţările de Jos: cardiologie
Portugalia: cardiologia
Regatul Unit: cardio-vascular disease;
- gastroenterologie:
Belgia: gastro-enterologie/gastro-enterologie
Danemarca: medicinsk gastroenterologi eller medicinske mave-tarmsygdomme
Grecia: gastrenterologia
Spania: aparato digestivo
Franţa: gastro-entérologie et hépatologie
Irlanda: gastro-enterology
Italia: malattie dell'apparato digerente, della nutrizione e del ricambio
Luxemburg: gastro-entérologie
Ţările de Jos: gastro-enterologie
Portugalia: gastrenterologia
Regatul Unit: gastro-enterology;
- reumatologie:
Belgia: rhumatologie
Danemarca: reumatologi
Grecia: reumatologia
Spania: reumatologia
Franţa: rhumatologie
Irlanda: rheumatolohy
Italia: reumatologia
Luxemburg: rhumatologie
Ţările de Jos: reumatologie
Portugalia: reumatologia
Regatul Unit: rheumatology;
- hematologie generală:

Grecia: aimatologia
Spania: hematologia hemoterapia
Irlanda: haematology
Italia: ematologia
Luxemburg: hematologie
Portugalia: imuno-hemoterapia
Regatul Unit: hematology;
- endocrinologie:
Grecia: endokrilogia
Spania: endocrinologia y nutricion
Franţa: endocrinologie - maladies
Irlanda: endocrinology and diabetes mellitus
Italia: endocrinologia
Luxemburg: endocrinologie
Portugalia: endocrinologia-nutrie ao
Regatul Unit: endocrinology and diabetes mellitus;
- fizioterapie:
Belgia: medecine physique/fysische geneeskunde
Danemarca: fysiurgi og rehabilitering
Grecia: pusike iatrike kai apokatastase
Spania: rehabilitacion
Franţa: reeducation et readaptation fonctionnelles
Italia: fisioterapia
Ţările de Jos: revalidatie
Luxemburg: reeducation et readaptation fonctionnelles
Portugalia: fisiatria;
- stomatologie:
Spania: estomatologia
Franţa: stomatologie
Italia: odontostomatologia
Luxemburg: stomatologie
Portugalia: estomatologia;
- neuropsihiatrie:
Belgia: neuropsychiatrie/neuropsychiatrie
Germania: Nervenheilkunde
Grecia: ueurololia-psukiatrike
Franţa: neuropsychiatrie
Italia: neuropsichiatria
Luxemburg: neuropsychiatrie
Ţările de Jos: zenuw- en zielsziekten;

- dermatovenerologie:
Belgia: dermato-vénéréologie/dermato-venereologie
Danemarca: dermato-venerologie eller hud-og koenssygdomme
Germania: Dermatologie und Venerologie
Grecia: dermaiologia - aphrodisiologia
Spania: dermatologia medico-quirurgica y venereologia
Franţa: dermatologie et vénéréologie
Italia: dermatologia e venerologia
Luxemburg: dermato-vénéréologie
Ţările de Jos: dermatologie en venerologie
Portugalia: dermatovenereologia;
- dermatologie:
Irlanda: dermatology
Regatul Unit: dermatology;
- venerologie:
Irlanda: venereology
Regatul Unit: venereology;
- radiologie:
Germania: Radiologie
Grecia: aktiuologia-radiologia
Spania: electroradiologia
Franţa: electro-radiologie
Italia: radiologia
Luxemburg: electroradiologie
Ţările de Jos: radiologie
Portugalia: radiologia;
- radiodiagnostic:
Belgia: radiodiagnostic/röntgengiagnose
Danemarca: diagnostisk radiologi elle-rontgenundersogelse
Germania: Radiologische Diagnostik
Grecia: aktinodiagnostike
Spania: radiodiagnostico
Franţa: radiodiagnostic et imagerie medicale
Irlanda: diagnostic radiology
Luxemburg: radiodiagnostic
Ţările de Jos: radiodiagnostick
Portugalia: radiodiagnostico
Regatul Unit: diagnostic radiology;
- radioterapie:
Belgia: radio- et radiumtherapie/radio- en radiumtherapie

Danemarca: terapeutisk radiologi eller stralebehandling
Germania: Strahlentherapie
Grecia: aktinouerapeutike
Spania: oncologia radioterapica
Franţa: oncologie, option radiotherapie
Irlanda: radiotherapy
Luxemburg: radiotherapie
Ţările de Jos: radiotherapie
Portugalia: radioterapia
Regatul Unit: radiotherapy;
- medicină tropicală:
Danemarca: tropemedicin
Irlanda: tropical medicine
Italia: medicina tropicale
Portugalia: medicina tropical
Regatul Unit: tropical medicine;
- psihiatrie pediatrică:
Danemarca: bornepsykiatri
Germania: Kinder- und Jungendpsychiatrie
Grecia: paidopsukiatrike
Franţa: pedo-psychiatrie
Irlanda: child and adolescent psychiatry
Italia: neuropsichiatria infantile
Luxemburg: psychiatrie infantile
Portugalia: pedopsiquiatria
Regatul Unit: child and adolescent psychiatry;
- geriatrie:
Spania: geriatria
Irlanda: geriatrics
Ţările de Jos: klinische geriatrie
Regatul Unit: geriatrics;
- nefrologie:
Danemarca: nefrologi eller medicinske nyresygdomme
Grecia: nephrologia
Spania: nefrologia
Franţa: nephrologie
Irlanda: nephrology
Italia: nefrologia
Luxemburg: nephrologie
Portugalia: nefrologia

Regatul Unit: renal disease;
- boli infecţioase:
Irlanda: communicable diseases
Italia: malattie infettive
Regatul Unit: communicable diseases;
- "community medicine" (sănătate publică):
Franţa: santé publique et medicine sociale
Irlanda: community medicine
Regatul Unit: community medicine;
- farmacologie:
Germania: Pharmakologie
Spania: farmacologia clinica
Irlanda: clinical pharmacology and therapeutics
Regatul Unit: clinical pharmacology and therapeutics;
- medicina muncii:
Danemarca: samfundsmedicin arbeidsmedicin
Germania: Arbeitsmedizin
Grecia: iatrike tes ergasias
Franţa: medecine du travail
Italia: medicina del lavoro
Irlanda: occupational medicine
Ţările de Jos: arbeids- en bedrijsgeneeskunde
Portugalia: medicina do trabalho
Regatul Unit: occupational medicine;
- alergologie:
Grecia: allergiologia
Spania: alergologia
Italia: allergolofia ed immunologia clinica
Ţările de Jos: allergologie
Portugalia: immunoalergologia;
- chirurgie gastroenterologică:
Belgia: chirurgie abdominale/heelkunde op het abdomen
Danemarca: kirurgisk gastroenterologi eller kirurgiske mave tarinsygdomme
Spania: cirurgia del aparato digestivo
Franţa: chirurgie viscerale
Italia: chirurgia dell"apparato digerente;
- medicină nucleară:
Belgia: médecine nucleaire/nucleaire geneeskunde
Germania: Nuklearmedizin
Grecia: purenike iatrike

Spania: medicina nuclear
Franţa: médecine nucleaire
Italia: medicina nucleare
Ţările de Jos: nucleaire geneeskunde
Portugalia: medicina nuclear
Regatul Unit: nuclear medicine;
- chirurgie maxilo-facială:
Spania: cirurgia oral y maxilofacial
Franţa: chirurgie maxillo-faciale et stomatologie
Italia: chirurgia maxillo-faciale;
- chirurgie oro-dentară şi maxilo-facială:
Belgia: stomatologie, chirurgie orale et maxillo-faciale/stomatologie, orale en maxillo-faciale chirurgie
Germania: Zahn-, Mund-, Kiefer- und Gesichtchirurgie
Irlanda: oral and maxillo-facial surgery
Regatul Unit: oral and maxillo-facial surgery.

ART. 8

(1) Fiecare stat membru gazdă poate impune resortisanţilor statelor membre care doresc să obţină una din aceste diplome, certificate sau alte titluri oficiale de calificare ca medic specialist care nu sunt menţionate la articolele 4 şi 6 sau care, deşi sunt menţionate la articolul 6, nu sunt eliberate de statul membru de origine sau de provenienţă să îndeplinească condiţiile de formare profesională prevăzute în acest sens de propriile acte cu putere de lege şi acte administrative.

(2) Cu toate acestea, statul membru gazdă ia în considerare, în tot sau în parte, perioadele de formare profesională realizate de resortisanţii menţionaţi la alineatul (1) şi atestate prin eliberarea unei diplome, a unui certificat sau a altui titlu oficiale de calificare, eliberate de autorităţile competente ale statului membru de origine sau de provenienţă, cu condiţia ca astfel de perioade de formare profesională să corespundă celor impuse de statul membru gazdă pentru specializarea în cauză.

(3) Autorităţile sau organismele competente ale statului membru gazdă, după ce au verificat conţinutul şi durata perioadei de specializare a persoanelor în cauză pe baza diplomelor, certificatelor şi a altor titluri oficiale de calificare, informează persoana respectivă cu privire la perioada de formare profesională suplimentară necesară, precum şi la domeniile pe care aceasta trebuie să le cuprindă.

CAPITOLUL IV
DREPTURI DOBÂNDITE

ART. 9

(1) Fără a aduce atingere alineatului (3), în cazul resortisanţilor statelor membre ale căror diplome, certificate şi alte titluri oficiale de calificare în medicină nu îndeplinesc toate cerinţele minime de formare profesională prevăzute la articolul 23, fiecare stat membru recunoaşte ca dovadă suficientă diplomele, certificatele şi alte titluri oficiale de calificare în medicină eliberate de statele membre respective pentru a atesta formarea profesională care a început înainte de:

- 1 ianuarie 1986, pentru Spania şi Portugalia;
- 1 ianuarie 1981, pentru Grecia;
- 20 decembrie 1976, pentru celelalte state membre,

însoţite de o atestare care să certifice că resortisanţii în cauză au exercitat efectiv şi legal activităţile în cauză pe o durată de cel puţin 3 ani consecutivi în decursul ultimilor 5 ani care precedă data eliberării atestării.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (4), în cazul resortisanţilor statelor membre ale căror diplome, certificate şi alte titluri oficiale de calificare ca medic specialist nu îndeplinesc cerinţele minime de formare profesională în conformitate cu articolele 24 - 27, fiecare stat membru recunoaşte ca dovadă suficientă diplomele, certificatele şi alte titluri oficiale de calificare ca medic specialist eliberate de statele membre respective pentru a atesta formarea profesională care a început înainte de:

- 1 ianuarie 1986, pentru Spania şi Portugalia;
- 1 ianuarie 1981, pentru Grecia;
- 20 decembrie 1976, pentru celelalte state membre.

Statul membru poate impune, cu toate acestea, ca diplomele, certificatele sau alte titluri oficiale de calificare să fie însoţite de un certificat eliberat de autorităţile sau organismele competente ale statului membru de origine sau de provenienţă, care să ateste exercitarea de activităţi de medic specialist pentru o perioadă egală cu dublul diferenţei dintre durata formării profesionale de specialitate în statul membru de origine sau de provenienţă şi durata minimă de formare profesională menţionată la titlul III, în cazul în care aceste diplome, certificate sau alte titluri oficiale de calificare nu respectă duratele minime de formare profesională menţionate la articolele 26 şi 27.

Cu toate acestea, în cazul în care înainte de datele menţionate în primul paragraf, statul membru gazdă impune o durată minimă de formare profesională mai scurtă decât cea menţionată la articolele 26 şi 27, diferenţa menţionată în al doilea paragraf poate fi determinată numai în funcţie de durata minimă de formare profesională prevăzută de statul respectiv.

(3) În cazul resortisanţilor statelor membre ale căror diplome, certificate sau alte titluri oficiale de calificare în medicină specializată atestă formarea profesională primită pe teritoriul fostei Republici Democrate Germane care nu îndeplinesc toate cerinţele minime de formare profesională prevăzute la articolul 23, statele membre,

altele decât Germania, recunosc acele diplome, certificate sau alte titluri oficiale de calificare ca dovadă suficientă în cazul în care:

- atestă formarea profesională începută anterior unificării Germaniei;
- acordă titularului dreptul de a-şi exercita activitatea de medic pe întreg teritoriul Germaniei în aceleaşi condiţii ca şi cele oferite de titlurile oficiale de calificare eliberate de autorităţile germane competente şi la care se face referire la articolul 3 litera (c) punctele 1 şi 2;
- sunt însoţite de o atestare eliberată de autorităţile germane competente care să certifice că resortisanţii în cauză au exercitat efectiv şi legal activităţile în cauză în Germania pe o durată de cel puţin 3 ani consecutivi în decursul ultimilor 5 ani care precedă data eliberării atestării.

(4) În cazul resortisanţilor statelor membre ale căror diplome, certificate sau alte titluri oficiale de calificare atestă formarea profesională primită pe teritoriul fostei Republici Democrate Germane care nu îndeplinesc toate cerinţele minime de formare profesională prevăzute la articolele 24 - 27, statele membre, altele decât Germania, recunosc diplomele, certificatele şi alte titluri oficiale de calificare ca dovadă suficientă în cazul în care:

- atestă formarea profesională începută anterior datei de 3 aprilie 1992;
- permit exercitarea activităţii respective ca specialist pe întreg teritoriul Germaniei în aceleaşi condiţii ca şi cele oferite de titlurile oficiale de calificare eliberate de autorităţile germane şi la care se face referire la articolele 5 şi 7.

Statul membru poate impune, cu toate acestea, ca diplomele, certificatele sau alte titluri oficiale de calificare să fie însoţite de un certificat eliberat de autorităţile sau organismele germane competente, care să ateste exercitarea activităţii respective ca specialist pentru o perioadă egală cu de două ori diferenţa dintre durata formării profesionale de specialitate primite pe teritoriul german şi durata minimă de formare profesională menţionată la titlul III, în cazul în care aceste diplome, certificate sau alte titluri oficiale de calificare nu respectă duratele minime de formare profesională menţionate la articolele 26 şi 27.

(5) În cazul resortisanţilor statelor membre ale căror diplome, certificate şi alte titluri oficiale de calificare ca medic sau medic specialist nu corespund denumirilor menţionate la articolul 3, 5 sau 7, fiecare stat membru recunoaşte ca dovadă suficientă diplomele, certificatele şi alte titluri oficiale de calificare eliberate de acele state membre, însoţite de un certificat eliberat de autorităţile sau organismele competente. Certificatul atestă că aceste diplome, certificate şi alte titluri oficiale de calificare ca medic sau medic specialist s-au eliberat ca urmare a formării profesionale în conformitate cu dispoziţiile din titlul III, menţionate, după caz, la articolul 2, 4 sau 6 şi care sunt asimilate de statul membru care le-a eliberat titlurilor oficiale de calificare ale căror denumiri figurează, după caz, la articolul 3, 5 sau 7.

(6) Statele membre care au abrogat actele cu putere de lege şi actele administrative privind eliberarea diplomelor, certificatelor şi altor titluri oficiale de calificare în neuropsihiatrie, radiologie, chirurgie toracică, chirurgie vasculară, gastroenterologie, hematologie, fizioterapie sau medicină tropicală şi care au luat măsuri privind drepturile dobândite în favoarea resortisanţilor lor, recunosc dreptul resortisanţilor din alte state membre de a beneficia de aceleaşi măsuri, cu condiţia ca diplomele, certificatele şi alte titluri oficiale de calificare în neuropsihiatrie, radiologie, chirurgie toracică, chirurgie vasculară, gastroenterologie, hematologie, fizioterapie sau medicină tropicală să îndeplinească condiţiile relevante menţionate fie la alineatul (2) din prezentul articol, fie la articolele 24, 25, şi 27, în măsura în care diplomele, certificatele sau alte titluri oficiale de calificare menţionate s-au eliberat anterior datei la care statul membru gazdă a încetat eliberarea unor astfel de diplome, certificate sau alte titluri oficiale de calificare pentru specializarea respectivă.

(7) Datele la care statele membre în cauză au abrogat actele cu putere de lege şi actele administrative privind diplomele, certificatele sau alte titluri oficiale de calificare la care se face referire la alineatul (6) sunt menţionate la anexa II.

CAPITOLUL V
UTILIZAREA TITLULUI OFICIAL DE CALIFICARE

ART. 10

(1) Fără a aduce atingere articolului 19, statele membre gazdă asigură ca resortisanţilor statelor membre care îndeplinesc condiţiile prevăzute la articolele 2, 4, 6 şi 9 să li se recunoască dreptul de a-şi folosi titlul lor legal de formare profesională acolo unde este cazul, abrevierea sa din statul membru de origine sau de provenienţă, în limba statului respectiv. Statele membre gazdă pot prevedea ca acest titlu să fie urmat de denumirea şi adresa instituţiei sau comisiei de examinare care a eliberat acest titlu.

(2) În cazul în care titlul de formare profesională utilizat în statul membru de origine sau de provenienţă poate fi confundat în statul membru gazdă cu un titlu care necesită în statul respectiv o formare profesională suplimentară, pe care persoana în cauză nu o deţine, statul membru gazdă poate prevedea ca această persoană să îşi utilizeze titlul din statul membru de origine sau de provenienţă într-o formulă adecvată indicată de statul membru gazdă.

CAPITOLUL VI
DISPOZIŢII PENTRU FACILITAREA EXERCITĂRII EFECTIVE A DREPTULUI DE STABILIRE ŞI A LIBERTĂŢII DE A PRESTA SERVICII DE CĂTRE MEDICI

A. Dispoziţii privind dreptul de stabilire

ART. 11

(1) Statul membru gazdă care impune resortisanţilor săi dovada moralităţii şi bunei reputaţii la accesul la din activităţile de medic acceptă ca dovadă suficientă, cu privire la resortisanţii altor state membre, atestarea eliberată de o autoritate competentă din statul membru de origine sau de provenienţă care certifică îndeplinirea condiţiilor de moralitate sau bună reputaţie impuse în statul membru pentru accesul la activitatea respectivă.

(2) În cazul în care statul membru de origine sau de provenienţă nu impune dovada moralităţii şi bunei reputaţii pentru persoanele care doresc să aibă acces la activitatea respectivă, statul membru gazdă poate impune resortisanţilor statului membru de origine sau de provenienţă să prezinte un extras de cazier judiciar sau, în absenţa acestuia, un document echivalent eliberat de o autoritate competentă din statul membru de origine sau de provenienţă.

(3) În cazul în care statul membru gazdă are cunoştinţă de fapte grave şi precise care s-au petrecut în afara teritoriului său anterior stabilirii celui în cauză în statul respectiv şi care pot afecta accesul la activitatea în cauză, acesta poate informa statul membru de origine sau de provenienţă cu privire la acestea.

Statul membru de origine sau de provenienţă verifică exactitatea faptelor. Autorităţile statului respectiv decid asupra naturii şi amplorii investigaţiilor care trebuie efectuate şi informează statul membru gazdă asupra oricărei acţiuni pe care o efectuează în legătură cu atestările sau documentele eliberate.

(4) Statele membre asigură confidenţialitatea informaţiilor transmise.

ART. 12

(1) În cazul în care într-un stat membru gazdă sunt în vigoare acte cu putere de lege şi acte administrative privind respectarea condiţiilor de moralitate sau de bună reputaţie, inclusiv dispoziţii privind măsuri disciplinare în cazuri de abateri profesionale grave sau de condamnări pentru fapte penale săvârşite în exercitarea uneia din activităţile de medic, statul membru de origine sau de provenienţă transmite statului membru gazdă informaţiile necesare privind măsurile sau sancţiunile de natură profesională sau administrativă luate împotriva persoanei respective, precum şi sancţiunile penale impuse acesteia în timpul exercitării profesiei în statul membru de origine sau de provenienţă.

(2) În cazul în care statul membru gazdă are cunoştinţă de fapte grave şi precise care s-au petrecut în afara teritoriului său anterior stabilirii celui în cauză în statul respectiv şi care pot afecta accesul la activitatea în cauză, acesta poate informa statul membru de origine sau de provenienţă cu privire la acestea.

Statul membru de origine sau de provenienţă verifică exactitatea faptelor. Autorităţile statului respectiv decid asupra naturii şi amplorii investigaţiilor care

trebuie efectuate şi, în conformitate cu alineatul (1), informează statul membru gazdă asupra oricărei acţiuni pe care o efectuează în legătură cu informaţiile primite de la acesta.

(3) Statele membre asigură confidenţialitatea informaţiilor transmise.

ART. 13

În cazul în care un stat membru gazdă impune resortisanţilor săi, care doresc să aibă acces la sau să exercite oricare dintre activităţile de medic, un certificat de sănătate fizică sau psihică, acest stat acceptă ca dovadă suficientă prezentarea documentului cerut în statul membru de origine sau de proveniență.

În cazul în care statul membru de origine sau de proveniență nu impune nici un document de această natură celor care doresc să aibă acces la sau să exercite activitatea în cauză, statul membru gazdă trebuie să accepte de la resortisanţii statului membru de origine sau de proveniență o atestare eliberată de o autoritate competentă a statului respectiv, corespunzătoare atestărilor eliberate în statul membru gazdă.

ART. 14

Documentele menţionate la articolele 11, 12 şi 13 nu pot fi prezentate după mai mult de trei luni de la data emiterii.

ART. 15

(1) Procedura prin care beneficiarului îi este autorizat accesul la una din activităţile de medic, în temeiul articolelor 11, 12 şi 13, trebuie să se încheie cât mai curând posibil şi în termen de cel mult trei luni de la prezentarea dosarului complet al beneficiarului, fără a aduce atingere întârzierilor rezultate ca urmare a unei eventuale căi de atac exercitate la încheierea acestei proceduri.

(2) În cazurile menţionate la articolul 11 alineatul (3) şi articolul 12 alineatul (2), cererea de reexaminare suspendă perioada prevăzută la alineatul (1).

Statul membru consultat trebuie să transmită răspunsul său în termen de trei luni.

La primirea răspunsului sau la expirarea acestui termen, statul membru gazdă trebuie să continue procedura menţionată la alineatul (1).

ART. 16

În cazul în care un stat membru gazdă impune resortisanţilor săi care doresc să sau să exercite oricare dintre activităţile de medic să depună jurământ sau să facă o declaraţie solemnă şi în care formula acestui jurământ sau declaraţii nu poate fi utilizată de resortisanţii altor state membre, statul membru gazdă asigură ca o formulă adecvată şi echivalentă de jurământ sau declaraţie să fie pusă la dispoziţia persoanelor interesate.

B. Dispoziţii privind prestarea de servicii

ART. 17

(1) În cazul în care un stat membru impune resortisanţilor săi în ceea ce priveşte accesul sau exercitarea uneia din activităţile de medic fie o autorizaţie, fie înscrierea sau afilierea la o organizaţie sau un organism profesional, statul membru respectiv exceptează de la această cerinţă pe resortisanţii statelor membre în cazul prestării de servicii.

Beneficiarul prestează servicii având aceleaşi drepturi şi obligaţii ca şi resortisanţii statului membru gazdă; în special, acesta trebuie să respecte dispoziţiile disciplinare cu caracter profesional sau administrativ care se aplică în statul membru respectiv.

În acest scop şi pe lângă declaraţia privind prestarea de servicii menţionată la alineatul (2), pentru a permite aplicarea dispoziţiilor disciplinare în vigoare pe teritoriul acestora, statele membre pot impune fie înregistrarea temporară automată sau afilierea pro forma la o organizaţie profesională sau un organism profesional, fie înregistrarea într-un registru, cu condiţia ca această înregistrare sau afiliere să nu întârzie şi să nu complice în nici un fel prestarea de servicii sau să nu impună prestatorului de servicii nici un fel de costuri suplimentare.

În cazul în care statul membru gazdă adoptă o măsură în aplicarea celui de-al doilea paragraf sau ia cunoştinţă de fapte care contravin acestor dispoziţii, acesta informează de îndată statul membru în care s-a stabilit beneficiarul.

(2) Statul membru gazdă poate impune beneficiarului să prezinte autorităţilor competente o declaraţie prealabilă privind prestarea serviciilor sale, în cazul în care acestea implică o şedere temporară în teritoriul lor.

În caz de urgenţă, această declaraţie poate fi efectuată cât mai curând posibil după ce serviciile au fost prestate.

(3) În aplicarea alineatelor (1) şi (2), statul membru gazdă poate impune beneficiarului unul sau mai multe documente cuprinzând următoarele:

- declaraţia menţionată la alineatul (2);
- o atestare care să certifice că beneficiarul exercită în mod legal activităţile respective în statul membru în care este stabilit;
- o atestare care să certifice că beneficiarul posedă una sau alta dintre diplomele, certificatele sau alte titluri oficiale de calificare necesare pentru prestarea serviciilor în cauză, menţionate în prezenta directivă.

(4) Documentul sau documentele prevăzute la alineatul (3) trebuie prezentate la cel mult 12 luni de la data eliberării acestora.

(5) În cazul în care un stat membru privează, în tot sau în parte, permanent sau temporar, pe unul din resortisanţii săi sau pe un resortisant al unui alt stat membru de dreptul de a exercita una din activităţile de medic, acesta asigură, după caz, retragerea temporară sau permanentă a atestării menţionate la alineatul (3) a doua liniuţă.

ART. 18

În cazul în care, într-un stat membru gazdă, în vederea stabilirii cu organismele de asigurare a conturilor aferente activităţilor exercitate în avantajul persoanelor asigurate în temeiul regimurilor de securitate socială, este obligatorie înscrierea la un organism de securitate socială de drept public, statul membru respectiv exceptează de la această cerinţă pe resortisanţii statelor membre stabiliţi într-un alt stat membru, în cazul prestării de servicii care impune deplasarea beneficiarului.

Cu toate acestea, beneficiarul informează acest organism în prealabil sau, în situaţii urgente, cât mai curând posibil, cu privire la prestarea de servicii.

C. Dispoziţii comune privind dreptul de stabilire şi libertatea de a presta servicii

ART. 19

În cazul în care, într-un stat membru gazdă, folosirea titlului profesional cu privire la una dintre activităţile de medic este reglementată, resortisanţii altor state membre, care îndeplinesc condiţiile prevăzute la articolul 2 şi articolul 9 alineatele (1), (3) şi (5), folosesc titlul profesional al statului membru gazdă care, în statul respectiv, corespunde acestor condiţii de formare profesională şi folosesc şi titlul abreviat.

Primul alineat se aplică, de asemenea, folosirii titlului oficial de calificare ca medic specialist de către cei care îndeplinesc condiţiile prevăzute la articolele 4, 6 şi 9 alineatele (2), (4), (5) şi (6).

ART. 20

(1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a permite beneficiarilor să fie informaţi cu privire la legislaţia în domeniul sănătăţii şi securităţii sociale şi, după caz, la deontologia statului membru gazdă.

În acest scop, statele membre pot înfiinţa servicii de informare de unde persoanele interesate pot obţine informaţiile necesare. În cazul stabilirii, statele membre gazdă pot obliga beneficiarii să contacteze aceste servicii.

(2) Statele membre pot înfiinţa serviciile menţionate la alineatul (1) pe lângă autorităţile şi organismele competente pe care trebuie să le desemneze.

(3) Statele membre au grijă ca, după caz, beneficiarii să dobândească, în propriul lor interes şi în cel al pacienţilor lor, cunoştinţele lingvistice necesare exercitării profesiei lor în statul membru gazdă.

ART. 21

Statele membre care impun resortisanţilor lor încheierea unui stagiu de pregătire pentru a fi recunoscuţi ca medici într-un regim de asigurări medicale pot impune aceeaşi obligaţie şi resortisanţilor altor state membre pe o perioadă de cinci ani începând cu 20 iunie 1975. Cu toate acestea, durata stagiului nu poate depăşi şase luni.

ART. 22

În caz de îndoială justificată, statul membru gazdă poate impune autorităţilor competente dintr-un alt stat membru confirmarea autenticităţii diplomelor, certificatelor şi a altor titluri oficiale de calificare eliberate în respectivul stat membru şi menţionate în capitolele I - IV din titlul II, precum şi confirmarea faptului că beneficiarul a îndeplinit toate condiţiile de formare profesională prevăzute de titlul III.

TITLUL III
COORDONAREA ACTELOR CU PUTERE DE LEGE ŞI ACTELOR ADMINISTRATIVE PRIVIND ACTIVITĂŢILE MEDICILOR

ART. 23

(1) Statele membre condiţionează accesul şi exercitarea activităţilor de medic de posesia unei diplome, a unui certificat sau a altui titlu oficial de calificare prevăzut la articolul 3, care garantează că pe durata formării profesionale persoana în cauză şi-a însuşit:

(a) cunoştinţele corespunzătoare despre ştiinţele pe care se bazează medicina şi o bună înţelegere a metodelor ştiinţifice, inclusiv a principiilor de măsurare a funcţiilor biologice, evaluarea datelor stabilite ştiinţific şi analiza lor;

(b) cunoştinţele corespunzătoare despre structura, funcţiile şi comportamentul persoanelor sănătoase şi bolnave, precum şi relaţiile dintre starea de sănătate şi mediul social şi fizic al fiinţei umane;

(c) cunoştinţele corespunzătoare despre materiile şi practicile clinice care i-a oferit o imagine coerentă a afecţiunilor mintale şi fizice, a medicinii din perspectiva profilaxiei, diagnosticului, terapiei şi reproducerii umane;

(d) experienţă clinică utilă în spitale sub supraveghere corespunzătoare.

(2) Perioada completă de formare profesională medicală de acest tip cuprinde cel puţin şase ani de studii sau 5 500 de ore de instruire teoretică şi practică în cadrul unei universităţi sau sub supervizarea unei universităţi.

(3) Admiterea la această formare profesională presupune posesia unei diplome sau a unui certificat care să îi permită accesul la universităţile dintr-un stat membru pentru a urma cursul în cauză.

(4) În cazul persoanelor care şi-au început studiile înainte de 1 ianuarie 1972, formarea profesională la care se face referire la alineatul (2) poate include şase luni de formare profesională practică pe bază de program integral de nivel universitar, sub supravegherea autorităţilor competente.

(5) Prezenta directivă nu aduce atingere posibilităţii ca statele membre să autorizeze pe teritoriul lor, în conformitate cu propriile reglementări, titularii de diplome, certificate sau alte titluri oficiale de calificare care nu au fost obţinute într-un stat membru, să aibă acces la sau să exercite activitatea de medic.

ART. 24

(1) Statele membre se asigură că formarea profesională care conduce la obţinerea unei diplome, a unui certificat sau a altui titlu oficial de calificare ca medic specialist îndeplineşte cel puţin următoarele condiţii:

(a) presupune absolvirea şi validarea a şase ani de studii din cadrul ciclului de formare profesională menţionat la articolul 23; formarea profesională la finalul căreia se eliberează o diplomă, un certificat sau un titlu oficial de specializare în chirurgie oro-dentară şi maxilo-facială (formare medicală şi stomatologică de bază) presupune, de asemenea, absolvirea şi validarea ciclului de formare în stomatologie la care se face referire la articolul 1 din Directiva 78/687/CEE a Consiliului din 25 iulie 1978 privind coordonarea actelor cu putere de lege şi actelor administrative privind activităţile medicilor stomatologi*1);

(b) cuprinde instruirea teoretică şi practică;

(c) se efectuează pe bază de program integral, sub controlul autorităţilor sau al organismelor competente în conformitate cu punctul 1 din anexa I;

(d) se desfăşoară într-un centru universitar, într-un spital sau, după caz, într-o instituţie de sănătate aprobată în acest sens de autorităţile sau organismele competente;

(e) presupune participarea personală a medicului candidat la specializarea respectivă la activitatea şi responsabilităţile instituţiei în cauză.

(2) Statele membre condiţionează eliberarea unei diplome, a unui certificat sau a altui titlu oficial de calificare ca medic specialist de posesia uneia dintre diplomele, certificatele sau alte titluri oficiale de calificare în stomatologie, la care se face referire la articolul 23. Eliberarea unei diplome, a unui certificat sau a altui titlu oficial de calificare ca specialist în chirurgie oro-dentară şi maxilo-facială (formare profesională medicală şi stomatologică de bază) este, de asemenea, condiţionată de posesia unei diplome, a unui certificat sau a altui titlu oficial de calificare ca medic stomatolog menţionate la articolul 1 din Directiva 78/687/CEE.

---

*1) JO L 233, 24.8.1978, p. 10.

ART. 25

(1) Fără a aduce atingere principiului formării profesionale pe bază de program integral, enunţat la articolul 24 alineatul (1) litera (c), şi până când Consiliul decide în conformitate cu alineatul (3), statele membre pot autoriza formarea profesională de specialitate cu frecvenţă parţială, în condiţiile admise de autorităţile naţionale competente, în cazul în care formarea profesională pe bază de program integral nu poate fi realizată din motive bine întemeiate.

(2) Formarea profesională cu frecvenţă parţială se desfăşoară în conformitate cu punctul 2 din anexa I la prezenta directivă la standarde calitative echivalente cu

cele ale formării profesionale pe bază de program integral. Nivelul formării profesionale nu poate fi compromis nici de caracterul său parţial, nici de exercitarea unei activităţi profesionale remunerate cu titlu privat.

Durata totală a formării profesionale specializate nu poate fi scurtată în cazurile în care se efectuează cu frecvenţă parţială.

(3) Până la 25 ianuarie 1989, Consiliul decide dacă dispoziţiile alineatelor (1) şi (2) trebuie menţinute sau modificate, în temeiul reexaminării situaţiei şi la propunerea Comisiei, având în vedere că posibilitatea de formare profesională cu frecvenţă parţială ar trebui să continue să existe în anumite împrejurări care trebuie examinate pentru fiecare specialitate.

Formarea profesională de specialitate cu frecvenţă parţială începută înainte de 1 ianuarie 1983 poate fi încheiată în conformitate cu dispoziţiile în vigoare anterioare acestei date.

ART. 26

Statele membre se asigură ca durata minimă a formărilor profesionale de specialitate menţionate în continuare să nu fie mai scurtă de:

Prima grupă (cinci ani):

- chirurgie generală
- neurochirurgie
- medicină internă
- urologie
- ortopedie

A doua grupă (patru ani):

- obstetrică-ginecologie
- pediatrie
- pneumologie
- anatomie patologică
- neurologie
- psihiatrie

A treia grupă (trei ani):

- anestezie şi terapie intensivă
- oftalmologie
- otorinolaringologie.

ART. 27

Statele membre care au acte cu putere de lege şi acte administrative în acest domeniu se asigură ca durata minimă a formărilor profesionale de specialitate menţionate în continuare să nu fie mai scurtă de:

Prima grupă (cinci ani):

- chirurgie plastică - microchirurgie reconstructivă
- chirurgie toracică

- chirurgie vasculară
- neuropsihiatrie
- chirurgie pediatrică
- chirurgie gastroenterologică
- chirurgie maxilo-facială (formare profesională medicală de bază)

A doua grupă (patru ani):
- cardiologie
- gastroenterologie
- reumatologie
- medicină de laborator
- radiologie
- radiodiagnostic
- radioterapie
- medicină tropicală
- farmacologie
- psihiatrie pediatrică
- microbiologie-bacteriologie
- medicina muncii
- biochimie
- imunologie
- dermatologie
- venerologie
- geriatrie
- nefrologie
- boli infecţioase
- "community medicine" (sănătate publică)
- hematologie
- medicină nucleară
- stomatologie şi chirurgie maxilo-facială

A treia grupă (trei ani):
- hematologie generală
- endocrinologie
- fizioterapie
- stomatologie
- dermatovenerologie
- alergologie.

ART. 28

Cu titlu tranzitoriu şi prin derogare de la articolul 24 alineatul (1) litera (c) şi articolul 25, statele membre ale căror acte cu putere de lege şi acte administrative prevedeau o modalitate de formare profesională specializată cu frecvenţă parţială la

20 iunie 1975 pot continua să aplice aceste dispoziţii candidaţilor care şi-au început formarea profesională ca specialişti la 31 decembrie 1983.

Fiecare stat membru gazdă este autorizat să impună beneficiarilor menţionaţi în primul paragraf să anexeze diplomelor, certificatelor şi altor titluri oficiale de calificare o atestare care să certifice că au exercitat efectiv şi legal, cu titlul de medic specialist, activitatea în cauză pe o durată de cel puţin 3 ani consecutivi în decursul ultimilor 5 ani care precedă data eliberării atestării.

ART. 29

Cu titlu tranzitoriu şi prin derogare de la articolul 24 alineatul (2):

(a) în ceea ce priveşte Luxemburgul şi numai pentru diplomele luxemburgheze reglementate de Legea din 1939 privind conferirea de grade academice şi universitare, eliberarea certificatului de medic specialist este condiţionată doar de posesia diplomei de doctor în medicină, chirurgie şi obstetrică, eliberată de comisia de examen de stat luxemburgheză;

(b) în ceea ce priveşte Danemarca şi numai pentru diplomele legale de medic eliberate de facultatea de medicină din cadrul unei universităţi daneze, în conformitate cu hotărârea ministrului de interne din 14 mai 1970, eliberarea titlului oficial de calificare ca medic specialist este condiţionată numai de posesia acestor diplome.

Diplomele la care se face referire la literele (a) şi (b) sunt eliberate candidaţilor care şi-au început formarea profesională înainte de 20 decembrie 1976.

TITLUL IV
FORMAREA PROFESIONALĂ DE SPECIALITATE ÎN MEDICINĂ GENERALĂ

ART. 30

Fiecare stat membru care asigură pe teritoriul său formarea profesională completă menţionată la articolul 23 instituie o formare profesională de specialitate în medicină generală care să întrunească cel puţin condiţiile prevăzute la articolele 31 şi 32, astfel încât primele diplome, certificate sau alte titluri oficiale de calificare eliberate la încheierea cursurilor să fie eliberate la 1 ianuarie 1990.

ART. 31

(1) Formarea profesională de specialitate în medicină generală, menţionată la articolul 30, trebuie să întrunească cel puţin următoarele condiţii:

(a) admiterea este condiţionată de absolvirea şi validarea a cel puţin şase ani de studiu în cadrul ciclului de formare profesională menţionat la articolul 23;

(b) are o durată de cel puţin doi ani pe bază de program integral şi se efectuează sub supravegherea autorităţilor sau organismelor competente;

(c) este de natură practică mai mult decât teoretică; instruirea practică se desfăşoară, pe de o parte, cel puţin şase luni într-un spital aprobat, dotate cu echipament necesar şi servicii corespunzătoare şi, pe de altă parte, cel puţin şase luni într-o unitate de medicină generală aprobată sau într-un centru aprobat în care medicii asigură îngrijire medicală primară; se desfăşoară în contact cu alte structuri sau instituţii de sănătate în care se practică medicina generală; fără a aduce atingere perioadelor minime menţionate anterior, instruirea practică se face pe o perioadă maximă de şase luni în alte structuri sau instituţii de sănătate aprobate în care se practică medicina generală;

(d) presupune participarea personală a candidatului la activitatea profesională şi la responsabilităţile persoanelor cu care lucrează.

(2) Statele membre au dreptul de a amâna aplicarea dispoziţiilor alineatului (1) litera (c) privind duratele minime de formare profesională până la 1 ianuarie 1995.

(3) Statele membre condiţionează eliberarea diplomelor, certificatelor sau a altor titluri oficiale de calificare care atestă formarea profesională de specialitate în medicină generală de posesia unei diplome, a unui certificat sau a altui titlu oficial de calificare menţionate la articolul 3.

ART. 32

În cazul în care, la 22 septembrie 1986, un stat membru asigura formarea profesională în medicina generală prin intermediul experienţei în medicină generală, dobândită de medic în propriul cabinet sub supravegherea unui formator autorizat, statul membru respectiv poate menţine acest tip de formare profesională pe bază experimentală în anumite condiţii:

- să fie în conformitate cu articolul 31 alineatul (1) literele (a) şi (b) şi alineatul (3);

- să aibă durata egală cu dublul diferenţei dintre perioada prevăzută la articolul 31 alineatul (1) litera (b) şi suma perioadelor menţionate la a treia liniuţă din prezentul articol;

- să cuprindă cel puţin o perioadă într-un spital aprobat, dotat cu echipament şi servicii corespunzătoare, şi o perioadă într-o unitate de medicină generală aprobată sau într-un centru aprobat în care medicii asigură îngrijire medicală primară; începând cu 1 ianuarie 1995, fiecare dintre aceste perioade are o durată de cel puţin şase luni.

ART. 33

Pe baza experienţei acumulate şi în temeiul evoluţiei formării profesionale în medicina generală, Comisia prezintă Consiliului, până la 1 ianuarie 1996, un raport privind punerea în aplicare a articolelor 31 şi 32 şi propuneri corespunzătoare pentru a continua armonizarea formării profesionale a medicilor generalişti.

Consiliul hotărăşte cu privire la aceste propuneri în conformitate cu procedurile prevăzute de tratat înainte de 1 ianuarie 1997.

ART. 34

(1) Fără a aduce atingere principiului formării profesionale pe bază de program integral enunţat la articolul 31 alineatul (1) litera (b), statele membre pot autoriza formarea profesională de specialitate cu frecvenţă parţială în medicina generală pe lângă formarea profesională pe bază de program integral, în cazul în care se întrunesc următoarele condiţii specifice:

- durata totală a formării profesionale nu poate fi scurtată, deoarece se desfăşoară cu frecvenţă parţială;
- durata săptămânală a formării profesionale cu frecvenţă parţială nu poate fi mai mică de 60% din cea a formării profesionale pe bază de program integral;
- formarea profesională cu frecvenţă parţială trebuie să cuprindă un anumit număr de perioade de formare profesională pe bază de program integral, atât pentru formarea profesională efectuată în spitale sau clinici, cât şi pentru formarea profesională efectuată într-o unitate medicală aprobată sau într-un centru aprobat în care medicii asigură îngrijire medicală primară. Aceste perioade de formare profesională pe bază de program integral trebuie să fie suficiente ca număr şi durată pentru a asigura pregătirea necesară pentru exercitarea efectivă a activităţii de medicină generală.

(2) Formarea profesională cu frecvenţă parţială trebuie să fie echivalentă din punct de vedere calitativ cu formarea profesională pe bază de program integral. Aceasta trebuie să fie atestată prin obţinerea unei diplome, a unui certificat sau a altui titlu oficial de calificare la care se face referire la articolul 30.

ART. 35

(1) Indiferent de drepturile dobândite pe care le recunosc, statele membre pot elibera diploma, certificatul sau alte titluri oficiale de calificare menţionate la articolul 30 unui medic care nu şi-a încheiat formarea profesională prevăzută la articolele 31 şi 32, dar care posedă o diplomă, un certificat sau un alt titlu oficial de calificare eliberat de autorităţile competente ale unui stat membru, care atestă încheierea unui alt curs de formare profesională; cu toate acestea, statele membre pot elibera astfel de diplome, certificate sau alte titluri oficiale de calificare numai în cazul în care acestea atestă un nivel de cunoştinţe echivalent cu cel atins la încheierea formării profesionale la care se face referire la articolele 31 şi 32.

(2) În regulile pe care le adoptă în conformitate cu alineatul (1), statele membre specifică în ce măsură se ţine seama de formarea profesională suplimentară deja efectuată de candidat şi de experienţa sa profesională care poate înlocui formarea profesională prevăzută la articolele 31 şi 32.

Statele membre pot elibera diploma, certificatul sau un alt titlu oficial de calificare la care se face referire la articolul 30 numai în condiţiile în care candidatul a cumulat cel puţin şase luni de experienţă în medicină generală într-o

unitate de medicină generală sau într-un centru în care medicii asigură îngrijire medicală primară, după cum se menţionează la articolul 31 alineatul (1) litera (c).

ART. 36

(1) De la 1 ianuarie 1995, sub rezerva drepturilor dobândite pe care le recunoaşte, fiecare stat membru condiţionează exercitarea activităţii de medicină generală în cadrul regimului de securitate socială naţional de posesia unei diplome, a unui certificat sau a altui titlu oficial de calificare la care se face referire la articolul 30.

Cu toate acestea, statele membre pot excepta de la această condiţie persoanele care urmează o formare profesională de specialitate în medicina generală.

(2) Fiecare stat membru stabileşte drepturile dobândite pe care le recunoaşte. Cu toate acestea, statul membru respectiv recunoaşte dreptul de exercitare a activităţilor de medic generalist în cadrul regimului de securitate socială naţional fără diploma, certificatul sau alt titlu oficial de calificare la care se face referire la articolul 30, tuturor medicilor care, la 31 decembrie 1994, posedau acest drept în temeiul articolelor 1 - 20 şi care la acea dată erau stabiliţi pe teritoriul său în temeiul articolului 2 sau 9 alineatul (1).

(3) Fiecare stat membru poate aplica alineatul (1) înainte de 1 ianuarie 1995, cu condiţia ca orice medic care şi-a încheiat formarea profesională la care se face referire la articolul 23 într-un alt stat membru să se poată stabili pe teritoriul său până la 31 decembrie 1994 şi să îşi exercite activităţile în cadrul regimului naţional de securitate socială, în temeiul articolului 2 sau 9 alineatul (1).

(4) Autorităţile competente din fiecare stat membru eliberează, la cerere, un certificat care atestă dreptul medicilor titulari ai drepturilor dobândite în temeiul alineatului (2) de a practica medicina generală în cadrul regimului lor naţional de securitate socială, fără diploma, certificatul sau titlul oficial de calificare la care se face referire la articolul 30.

(5) Alineatul (1) nu aduce în nici un fel atingere posibilităţii ca statele membre să permită pe teritoriul lor, în conformitate cu propriile lor reglementări, exercitarea activităţilor de medic, ca medic generalist în cadrul unui regim de securitate socială, persoanelor care nu posedă diplome, certificate sau alte titluri oficiale de calificare medicală şi de specialitate în medicina generală obţinute în ambele cazuri într-un stat membru, dar care posedă diplome, certificate sau alte titluri oficiale de calificare în fiecare sau în ambele tipuri de formare obţinute într-o ţară terţă.

ART. 37

(1) Fiecare stat membru recunoaşte, pentru exercitarea activităţilor de medic ca medic generalist în cadrul regimului naţional de securitate socială, diplomele, certificatele sau alte titluri oficiale de calificare la care se face referire la articolul

30, eliberate resortisanţilor statelor membre de celelalte state membre în conformitate cu articolele 31, 32, 34 şi 35.

(2) Fiecare stat membru recunoaşte certificatele menţionate la articolul 36 alineatul (4) eliberate resortisanţilor statelor membre de alte state membre, acordându-le acestora acelaşi efect pe teritoriul lor ca şi cel al diplomelor, certificatelor şi celorlalte titluri oficiale de calificare eliberate de statul membru respectiv, care permit exercitarea activităţilor de medic generalist în cadrul regimului naţional de securitate socială.

ART. 38

Resortisanţii statelor membre pentru care un stat membru a eliberat o diplomă, un certificat sau un alt titlu oficial de calificare la care se face referire la articolul 30 sau 36 alineatul (4) au dreptul de a utiliza în statul membru gazdă titlul profesional valabil în acel stat şi abrevierea lui.

ART. 39

(1) Fără a aduce atingere articolului 38, statele membre gazdă asigură ca beneficiarilor articolului 37 să li se recunoască dreptul de a-şi folosi titlul oficial de calificare şi, dacă unde este cazul, abrevierea sa din statul membru de origine sau de provenienţă, în limba statului respectiv. Statele membre gazdă pot prevedea ca acest titlu oficial de calificare să fie urmat de denumirea şi adresa instituţiei sau comisiei de examinare care a eliberat acest titlu.

(2) În cazul în care titlul oficial de calificare utilizat în statul membru de origine sau de provenienţă poate fi confundat în statul membru gazdă cu un titlu oficial de calificare care necesită în statul respectiv o formare profesională suplimentară, pe care persoana în cauză nu o deţine, statul membru gazdă poate prevedea ca această persoană să îşi utilizeze titlul oficial de calificare din statul membru de origine sau de provenienţă într-o formă adecvată indicată de statul membru gazdă.

ART. 40

Pe baza experienţei acumulate şi având în vedere evoluţia formărilor profesionale în medicina generală, Comisia prezintă Consiliului, până la 1 ianuarie 1997, un raport privind punerea în aplicare a măsurilor din prezentul titlu şi, dacă este necesar, propuneri corespunzătoare, în perspectiva unei formări profesionale corespunzătoare a fiecărui medic generalist care să răspundă cerinţelor specifice exercitării medicinii generale. Consiliul hotărăşte cu privire la aceste propuneri în conformitate cu procedurile prevăzute de tratat.

ART. 41

După notificarea Comisiei de către un stat membru cu privire la data intrării în vigoare a măsurilor pe care le adoptă în conformitate cu articolul 30, Comisia publică un anunţ în Jurnalul Oficial al Comunităţilor Europene, indicând denumirile adoptate de acel stat pentru diploma certificatul sau alte titluri oficiale de calificare şi, după caz, pentru titlul profesional respectiv.

TITLUL V
DISPOZIŢII FINALE

ART. 42

Statele membre desemnează autorităţile şi organismele abilitate să elibereze sau să primească diplomele, certificatele şi alte titluri oficiale de calificare, precum şi documentele şi informaţiile menţionate de prezenta directivă şi informează de îndată celelalte state membre şi Comisia cu privire la aceasta.

ART. 43

În cazul în care, în aplicarea prezentei directive, un stat membru întâmpină dificultăţi majore în anumite domenii, Comisia examinează aceste dificultăţi în colaborare cu statul respectiv şi solicită avizul Comitetului înalţilor funcţionari în domeniul sănătăţii publice, constituit în temeiul Deciziei nr. 75/365/CEE*1).

Dacă este necesar, Comisia prezintă Consiliului propuneri adecvate.

---

*1) JO L 167, 30.6.1975, p. 19.

ART. 44

Directivele care figurează în anexa III, partea A, se abrogă, fără a aduce atingere obligaţiilor statelor membre privind termenele de transpunere prezentate în anexa III, partea B.

Trimiterile la directivele abrogate se consideră ca trimiteri la prezenta directivă şi se interpretează în conformitate cu tabelul de corespondenţă din anexa IV.

ART. 45

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Luxemburg, 5 aprilie 1993.

Pentru Consiliu
Preşedintele
J. TROJBORG

ANEXA I

Caracteristici ale formării profesionale pe bază de program integral şi cu frecvenţă parţială a medicilor specialişti, după cum se menţionează la articolul 24 alineatul (1) şi articolul 25

1. Formarea profesională pe bază de program integral a medicilor specialişti

O astfel de formare profesională se desfăşoară în posturi specifice recunoscute de autorităţile competente.

Formarea profesională implică participarea la toate activităţile medicale ale departamentului în care se desfăşoară, inclusiv la gărzi, astfel încât specialistul în formare să consacre acestei formări profesionale practice şi teoretice întreaga sa activitate profesională pe toată durata unei săptămâni de lucru şi pe parcursul anului, în conformitate cu modalităţile stabilite de autorităţile competente. În consecinţă, aceste posturi sunt remunerate corespunzător.

Formarea profesională se întrerupe doar din motive precum serviciu militar, misiuni ştiinţifice, sarcină sau boală. Durata totală a formării profesionale nu se reduce pe motiv de întrerupere.

2. Formarea profesională cu frecvenţă parţială a medicilor specialişti

Această formare profesională întruneşte aceleaşi cerinţe ca şi formarea profesională pe bază de program integral, de care diferă doar prin posibilitatea de limitare a participării la activităţile medicale la o durată egală cu jumătate din cea prevăzută la punctul 1 al doilea paragraf.

Autorităţile competente se asigură că durata totală şi calitatea formării profesionale cu frecvenţă parţială a specialiştilor nu sunt inferioare celor ale formării profesionale pe bază de program integral.

O remuneraţie corespunzătoare se acordă, prin urmare, pentru o astfel de formare profesională cu frecvenţă parţială.

ANEXA II

Date de la care anumite state membre au abrogat actele cu putere de lege şi actele administrative privind eliberarea de diplome, certificate şi alte titluri oficiale de calificare menţionate la articolul 9 alineatul (7)

BELGIA		
Chirurgie toracică:	1 ianuarie 1983	
Chirurgie vasculară:	1 ianuarie 1983	
Neuropsihiatrie:	1 august 1987,	cu excepţia persoanelor care au început formarea profesională anterior acestei date.
Chirurgie gastroenterologică:	1 ianuarie 1983	
DANEMARCA		
Hematologie:	1 ianuarie 1983,	cu excepţia persoanelor

	care au început formarea profesională anterior acestei date şi care au încheiat-o la sfârşitul anului 1988.
Fizioterapie:	1 ianuarie 1983, cu excepţia persoanelor care au început formarea profesională anterior acestei date şi care au încheiat-o la sfârşitul anului 1988.
Medicină tropicală:	1 august 1987, cu excepţia persoanelor care au început formarea profesională anterior acestei date.
FRANŢA	
Radiologie:	3 decembrie 1971
Neuropsihiatrie:	31 decembrie 1971
LUXEMBURG	
Radiologie:	Diplomele, certificatele şi alte titluri oficiale de calificare nu se mai eliberează în ceea ce priveşte formarea profesională începută după data de 5 martie 1982.
Neuropsihiatrie:	Diplomele, certificatele şi alte titluri oficiale de calificare nu se mai eliberează în ceea ce priveşte formarea profesională începută după data de 5 martie 1982.
ŢĂRILE DE JOS	
Radiologie:	8 iulie 1984.
Neuropsihiatrie:	9 iulie 1984.

ANEXA III

Partea A
Directive abrogate
(menţionate la articolul 44)

1. Directiva 75/362/CEE
2. Directiva 75/363/CEE
şi modificările lor succesive
- Directiva 81/1057/CEE numai trimiterile din articolul 1 la dispoziţiile Directivelor 75/362/CEE şi 75/363/CEE abrogate.
- Directiva 82/76/CEE
- Directiva 89/594/CEE numai articolele 1 - 9.
- Directiva 90/658/CEE numai articolul 1 alineatele (1) şi (2) şi articolul 2.
3. Directiva 86/457 CEE.

Partea B
Termene de transpunere în legislaţia internă
(după cum se menţionează la articolul 44)

Directive	Termen de transpunere
75/362/CEE (JO L 167, 30.6.1975, p. 1)	20 decembrie 1976(*)
81/1057/CEE (JO L 385, 31.12.1981, p. 25)	30 iunie 1982
75/363/CEE (JO L 167, 30.6.1975, p. 14)	20 decembrie 1976(**)
82/76/CEE (JO L 143, 15.2.1982, p. 21)	31 decembrie 1982
89/594/CEE (JO L 341, 23.11.1989, p. 19)	8 mai 1991
90/658/CEE (JO L 353, 17.12.1990, p. 73)	1 iulie 1991
86/457/CEE (JO L 267, 19.9.1986, p. 26)	1 ianuarie 1985

(*) 1 ianuarie 1981 pentru Grecia, 1 ianuarie 1986 pentru Spania şi Portugalia.
(**) 1 ianuarie 1981 pentru Grecia, 1 ianuarie pentru Spania şi Portugalia. Pentru teritoriul fostei Republici Democrate Germane, Germania adoptă măsurile necesare pentru aplicarea articolelor 2 - 5 din Directiva 75/363/CEE, articolelor 24 - 27 din prezenta directivă până la 3 aprilie 1992 (Directiva 90/658/CEE, articolul 2).

ANEXA IV

Prezenta directivă	Directiva 75/362/CEE	Directiva 75/363/CEE	Directiva 86/457/CEE	Directiva 89/594/CEE	Directiva 82/76/CEE	Directiva 81/1057/CEE
Articolul 1	Articolele 1 şi 24					
Articolul 2	Articolul 2					
Articolul 3	Articolul 3					
Articolul 4	Articolul 4					
Articolul 5	Articolul 5					
Articolul 6	Articolul 6					
Articolul 7	Articolul 7					
Articolul 8	Articolul 8					
Articolul 9 alineatul (1)	Articolul 9 alineatul (1)			Articolul 1		

Articolul 9 alineatul (2)	Articolul 9 alineatul (2)			Articolul 1	
Articolul 9 alineatul (3)	Articolul 9a alineatul (1)				
Articolul 9 alineatul (4)	Articolul 9a alineatul (2)				
Articolul 9 alineatul (5)	Articolul 9 alineatul (3)				
Articolul 9 alineatul (6)					Articolul 9 alineatul (1)
Articolul 9 alineatul (7)					Articolul 9 alineatul (2)
Articolul 10	Articolul 10				

Articolul 11	Articolul 11			
Articolul 12	Articolul 12			
Articolul 13	Articolul 13			
Articolul 14	Articolul 14			
Articolul 15	Articolul 15a			
Articolul 16	Articolul 16			
Articolul 17	Articolul 17			
Articolul 18	Articolul 18			
Articolul 19	Articolul 19			
Articolul 20	Articolul 20			
Articolul 21	Articolul 21			
Articolul 22	Articolul 22			
Articolul 23		Articolul 1		

Articolul 24		Articolul 2		
Articolul 25 alineatul (1)		Articolul 3 (1)		
Articolul 25 alineatul (2)		Articolul 3 (2)		
Articolul 25 alineatul (3) primul paragraf		Articolul 3 alineatul (3) primul paragraf		
Articolul 25 alineatul (3) al doilea paragraf				Articolul 14
Articolul 26		Articolul 4		
Articolul 27		Articolul 5		
Articolul 28		Articolul 7		
Articolul 29		Articolul 8		
Articolul 30			Articolul 1	
Articolul 31			Articolul 2 alineatele	

			(1), (2) şi	
			(3)	
Articolul 32			Articolul 3	
Articolul 33			Articolul 4	
Articolul 34			Articolul 5	
Articolul 35			Articolul 6	
Articolul 36			Articolul 7	
Articolul 37			Articolul 8	
Articolul 38			Articolul 9	
Articolul 39			Articolul 10	
Articolul 40			Articolul 11	
Articolul 41			Articolul 12 alineatul (2)	
Articolul 42	Articolul 23		Articolul 2 alineatul (4)	
Articolul 43	Articolul 26	Articolul 10		
Articolul 44				
Articolul 45	Articolul 27			
Anexa I	Anexă			

Anexa II					Anexă